

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 aprilie 1997

SUMAR

Pagina

REPUBLICĂRI

Codul penal al României..... 2-46

REPUBLICĂRI

CODUL PENAL AL ROMÂNIEI*)

PARTEA GENERALĂ

TITLUL I

LEGEA PENALĂ ȘI LIMITELE EI DE APLICARE

Capitolul I

DISPOZIȚII PRELIMINARE

Scopul legii penale

Art. 1. — Legea penală apără, împotriva infracțiunilor, România, suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, precum și întreaga ordine de drept.

Legalitatea incriminării

Art. 2. — Legea prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte.

Capitolul II

LIMITELE APLICĂRII LEGII PENALE

Secțiunea I

Aplicarea legii penale în spațiu

Teritorialitatea legii penale

Art. 3. — Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite pe teritoriul României.

Personalitatea legii penale

Art. 4. — Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul este cetățean român sau dacă, neavând nici o cetățenie, are domiciliul în țară.

Realitatea legii penale

Art. 5. — Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, contra siguranței statului român sau contra vieții unui cetățean român, ori prin care s-a adus o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unui cetățean român, când sunt săvârșite de către un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării.

Universalitatea legii penale

Punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile prevăzute în alineatul precedent se face numai cu autorizarea prealabilă a procurorului general.

Art. 6. — Legea penală se aplică și altor infracțiuni decât celor prevăzute în art. 5 alin. 1, săvârșite în afara teritoriului țării, de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării, dacă:

- a) fapta este prevăzută ca infracțiune și de legea penală a țării unde a fost săvârșită;
- b) făptuitorul se află în țară.

Pentru infracțiunile îndreptate împotriva intereselor statului român sau contra unui cetățean român, infractorul poate fi judecat și în cazul când s-a obținut extrădarea lui.

Dispozițiile alineatelor precedente nu se aplică în cazul când, potrivit legii statului în care infractorul a săvârșit infracțiunea, există vreo cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal ori executarea pedepsei, sau când pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată. Când pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispozițiilor legale privitoare la recunoașterea hotărârilor străine.

Legea penală și convențiile internaționale

Art. 7. — Dispozițiile cuprinse în art. 5 și 6 se aplică, dacă nu se dispune altfel printr-o convenție internațională.

Imunitatea de jurisdicție

Art. 8. — Legea penală nu se aplică infracțiunilor săvârșite de către reprezentanții diplomați ai statelor străine sau de alte persoane care, în conformitate cu convențiile internaționale, nu sunt supuse jurisdicției penale a statului român.

Extrădarea

Art. 9. — Extrădarea se acordă sau poate fi solicitată pe bază de convenție internațională, pe bază de reciprocitate și, în lipsa acestora, în temeiul legii.

Secțiunea II

Aplicarea legii penale în timp

Activitatea legii penale

Art. 10. — Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.

Neretroactivitatea legii penale

Art. 11. — Legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni.

*) Republicat în temeiul art. III din Legea nr. 140/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996. Codul penal a fost publicat în Buletinul Oficial nr. 79-79 bis din 21 iunie 1968 și a mai fost republicat în Buletinul Oficial nr. 55-56 din 23 aprilie 1973, în temeiul art. III din Legea nr. 6/1973, publicată în Buletinul Oficial nr. 49 din 6 aprilie 1973.

Art. 12. — Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz executarea pedepselor, a măsurilor de siguranță și a măsurilor educative, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte, încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Retroactivitatea legii penale

Legea care prevede măsuri de siguranță sau măsuri educative se aplică și infracțiunilor care nu au fost definitiv judecate până la data intrării în vigoare a legii noi.

Art. 13. — În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

Aplicarea legii penale mai favorabile

Când legea anterioară este mai favorabilă, pedepsele complementare care au corespondent în legea penală nouă se aplică în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, iar cele care nu mai sunt prevăzute în legea penală nouă nu se mai aplică.

Art. 14. — Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amendă, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amendă, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

Pedepsele complementare, măsurile de siguranță, precum și măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă, nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de această lege.

Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepsele aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alineatelor precedente.

Art. 15. — Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decât maximul special prevăzut de legea nouă, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită, de persoana condamnatului, de conduita acestuia după pronunțarea hotărârii sau în timpul executării pedepsei și de timpul cât a executat din pedeapsă, se poate dispune fie menținerea, fie reducerea pedepsei. Pedeapsa aplicată nu poate fi coborâtă sub limita ce ar rezulta din reducerea acestei pedepse proporțional cu micșorarea maximului special prevăzut pentru infracțiunea săvârșită.

Aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Dispozițiile art. 14 alin. 5 se aplică și în cazul condamnărilor arătate în prezentul articol, executate până la data intrării în vigoare a legii noi, pedeapsa din hotărâre reducându-se cu o treime.

Art. 16. — Legea penală temporară se aplică infracțiunii săvârșite în timpul când era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.

Aplicarea legii penale temporare

TITLUL II

INFRACTIUNEA

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Art. 17. — Infracțiune este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală.

Trăsăturile esențiale ale infracțiunii

Infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale.

Art. 18. — Faptă care prezintă pericol social în înțelesul legii penale este orice acțiune sau inacțiune prin care se aduce atingere uneia dintre valorile arătate în art. 1 și pentru sancționarea căreia este necesară aplicarea unei pedepse.

Pericolul social al faptei

Art. 18¹. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Faptă care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni

La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului.

În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța aplică una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 91.

Vinovăția	<p>Art. 19. — Vinovăție există când fapta care prezintă pericol social este săvârșită cu intenție sau din culpă.</p> <p>1. Fapta este săvârșită cu intenție când infractorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;</p> <p>b) prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.</p> <p>2. Fapta este săvârșită din culpă când infractorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;</p> <p>b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.</p> <p>Fapta constând într-o acțiune săvârșită din culpă constituie infracțiune numai atunci când în lege se prevede în mod expres aceasta.</p> <p>Fapta constând într-o inacțiune constituie infracțiune fie că este săvârșită cu intenție, fie din culpă, afară de cazul când legea sancționează numai săvârșirea ei cu intenție.</p>
------------------	--

Capitolul II

TENTATIVA

Conținutul tentativei	<p>Art. 20. — Tentativa constă în punerea în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu și-a produs efectul.</p> <p>Există tentativă și în cazul în care consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită insuficienței sau defectuoșității mijloacelor folosite, ori datorită împrejurării că în timpul când s-au săvârșit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.</p> <p>Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost concepută executarea.</p>
Pedepsirea tentativei	<p>Art. 21. — Tentativa se pedepsește numai când legea prevede expres aceasta.</p> <p>Tentativa se sancționează cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului și jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decât minimul general al pedepsei. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.</p>
Desistarea și împiedicarea rezultatului	<p>Art. 22. — Este apărât de pedeapsă făptuitorul care s-a desistat ori a împiedicat mai înainte de descoperirea faptei producerea rezultatului.</p> <p>Dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru acea infracțiune.</p>

Capitolul III

PARTICIPAȚIA

Participanții	<p>Art. 23. — Participanți sunt persoanele care contribuie la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în calitate de autori, instigatori sau complici.</p>
Autorul	<p>Art. 24. — Autor este persoana care săvârșește în mod nemijlocit fapta prevăzută de legea penală.</p>
Instigatorul	<p>Art. 25. — Instigator este persoana care, cu intenție, determină pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.</p>
Complicele	<p>Art. 26. — Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.</p>
Pedeapsa în caz de participație	<p>Art. 27. — Instigatorul și complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72.</p>
Circumstanțele personale și reale	<p>Art. 28. — Circumstanțele privitoare la persoana unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.</p> <p>Circumstanțele privitoare la faptă se răsfrâng asupra participanților, numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.</p>
Instigarea neurmătată de executare	<p>Art. 29. — Actele de instigare neurmătate de executarea faptei, precum și actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului, se sancționează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat și minimul general. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani.</p> <p>Actele arătate în alineatul precedent nu se sancționează, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la care s-a instigat este de 2 ani sau mai mică, afară de cazul când actele îndeplinite de autor până în momentul desistării constituie altă faptă prevăzută de legea penală.</p>
Împiedicarea săvârșirii faptei	<p>Art. 30. — Participantul nu se pedepsește dacă în cursul executării, dar înainte de descoperirea faptei, împiedică consumarea acesteia. Dacă actele săvârșite până în momentul împiedicării constituie o altă faptă prevăzută de legea penală, participantului i se aplică pedeapsa pentru această faptă.</p>

Art. 31. — Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea din culpă de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală, se sancționează cu pedeapsa pe care legea o prevede pentru fapta comisă cu intenție.

Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

Dispozițiile art. 28—30 se aplică în mod corespunzător.

Capitolul IV

PLURALITATEA DE INFRAȚIUNI

Art. 32. — Pluralitatea de infracțiuni constituie, după caz, concurs de infracțiuni sau recidivă.

Art. 33. — Concurs de infracțiuni există:

a) când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs chiar dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni;

b) când o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni.

Art. 34. — În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează:

a) când s-a stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar când acest maximum nu este îndeplinit, se poate adăuga un spor de până la 5 ani;

c) când s-au stabilit numai amenzi, se aplică pedeapsa cea mai mare, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar dacă acest maximum nu este îndeplinit, se poate adăuga un spor de până la jumătate din acel maximum;

d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte;

e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amenda, potrivit dispoziției de la lit. c).

Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente.

Art. 35. — Dacă pentru una dintre infracțiunile concurente s-a stabilit și o pedeapsă complementară, aceasta se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de natură diferită, sau chiar de aceeași natură dar cu conținut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică cea mai grea dintre acestea.

Măsurile de siguranță de natură deosebită, luate în cazul infracțiunilor concurente, se cumulează.

Art. 36. — Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 34 și 35.

Dispozițiile art. 34 și 35 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.

Dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente.

Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Art. 37. — Recidivă există în următoarele cazuri:

a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;

b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;

Participația improprie

Formele pluralității

Concursul de infracțiuni

Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni

Pedeapsa complementară și măsurile de siguranță în caz de concurs de infracțiuni

Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente

Recidiva

c) când după condamnarea la cel puțin trei pedepse cu închisoare până la 6 luni sau după executare, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescrierea executării a cel puțin trei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.

Există recidivă și în cazurile în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. 1 este detențiunea pe viață.

Pentru stabilirea stării de recidivă în cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) și b) și alin. 2, se poate ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispozițiilor legii.

Art. 38. — La stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărârile de condamnare privitoare la:

- a) infracțiunile săvârșite în timpul minorității;
- a¹) infracțiunile săvârșite din culpă;
- b) infracțiunile amnistiate;
- c) faptele care nu mai sunt prevăzute ca infracțiuni de legea penală.

De asemenea, nu se ține seama de condamnările pentru care a intervenit reabilitarea, sau în privința cărora s-a împlinit termenul de reabilitare.

Art. 39. — În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. a), pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor art. 34 și 35. Sporul prevăzut în art. 34 alin. 1 lit. b) se poate mări până la 7 ani.

Dacă pedeapsa anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între pedeapsa ce a mai rămas de executat și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni după evadare, prin pedeapsa anterioară se înțelege pedeapsa care se execută, cumulată cu pedeapsa aplicată pentru evadare.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. b), se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 10 ani, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult două treimi din maximul special.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. c) se aplică în mod corespunzător dispozițiile din alineatele precedente.

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 1 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a) și dispozițiile din alin. 4 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b).

Dispozițiile alineatului precedent se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Art. 40. — Când după condamnarea definitivă cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă, pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

Art. 41. — În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni.

Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.

Art. 42. — Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se poate adăuga un spor potrivit dispozițiilor art. 34.

Art. 43. — Dacă infractorul condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată sau complexă este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior.

Capitolul V

CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ CARACTERUL PENAL AL FAPTEI

Art. 44. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de legitimă apărare.

Este în stare de legitimă apărare acela care săvârșește fapta pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust, îndreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obștesc, și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat ori interesul obștesc.

Condamnările care nu atrag starea de recidivă

Pedeapsa în caz de recidivă

Pedeapsa în unele cazuri când nu există recidivă

Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe

Pedeapsa pentru infracțiunea continuată
Recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă

Legitima apărare

Este de asemenea în legitimă apărare și acela care din cauza tulburării sau temerii a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul.

Art. 45. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de necesitate.

Starea de necesitate

Este în stare de necesitate acela care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol iminent și care nu putea fi înlăturat altfel, viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altuia sau un bun important al său ori al altuia sau un interes obștesc.

Nu este în stare de necesitate persoana care în momentul când a săvârșit fapta și-a dat seama că pricinuieste urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

Art. 46. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.

Constrângerea fizică și
constrângerea morală

De asemenea, nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia și care nu putea fi înlăturat în alt mod.

Art. 47. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, al cărei rezultat este consecința unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.

Cazul fortuit

Art. 48. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, fie din cauza alienației mintale, fie din alte cauze, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea fi stăpân pe ele.

Iresponsabilitatea

Art. 49. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, se găsea, datorită unor împrejurări independente de voința sa, în stare de beție completă produsă de alcool sau de alte substanțe.

Beția

Starea de beție voluntară completă produsă de alcool sau de alte substanțe nu înlătură caracterul penal al faptei. Ea poate constitui, după caz, o circumstanță atenuantă sau agravantă.

Art. 50. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de un minor care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condițiile legale pentru a răspunde penal.

Minoritatea făptuitorului

Art. 51. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, când făptuitorul, în momentul săvârșirii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

Eroarea de fapt

Nu constituie o circumstanță agravantă împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvârșirii infracțiunii.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și faptelor săvârșite din culpă pe care legea penală le pedepsește, numai dacă necunoașterea stării, situației sau împrejurării respective nu este ea însăși rezultatul culpei.

Necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei.

TITLUL III

PEDEPSELE

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Art. 52. — Pedepsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului. Scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Pedepsa și scopul ei

Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească persoana condamnatului.

Capitolul II

CATEGORIILE ȘI LIMITELE GENERALE ALE PEDEPSELOR

Art. 53. — Pedepsele sunt principale, complimentare și accesorii.

Felurile pedepselor

1. Pedepsele principale sunt:

- a) detențiunea pe viață;
- b) închisoarea de la 15 zile la 30 de ani;
- c) amenda de la 100.000 lei la 50.000.000 lei.

2. Pedepsele complimentare sunt:

- a) interzicerea unor drepturi de la unu la 10 ani;
- b) degradarea militară.

3. Pedepsa accesorie este interzicerea unor drepturi anume prevăzute de lege.

Capitolul III

PEDEPSELE PRINCIPALE

Secțiunea I

Detențiunea pe viață

Regimul detențiunii pe viață

Art. 54. — Detențiunea pe viață se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta sau în secții speciale ale celorlalte penitenciare.

Regimul executării pedepsei detențiunii pe viață este reglementat în legea privind executarea pedepselor.

Neaplicarea pedepsei detențiunii pe viață

Art. 55. — Pedepșa detențiunii pe viață nu se aplică aceluia care, la data pronunțării hotărârii de condamnare, a împlinit vârsta de 60 de ani. În acest caz, în locul pedepsei detențiunii pe viață se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani și pedeapsa interzicerii unor drepturi pe durata ei maximă.

În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață a împlinit vârsta de 60 de ani în timpul executării pedepsei, detențiunea pe viață se înlocuiește cu închisoarea pe timp de 25 de ani.

Liberarea condiționată

Art. 55.¹ — Cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 20 de ani de detențiune, dacă este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale.

Condamnatul trecut de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 15 ani de detențiune, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în alin. 1.

Pedeapsa se consideră executată, dacă în termen de 10 ani de la liberare cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în acest interval de timp cel liberat a comis din nou o infracțiune, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 61.

Calculul pedepsei în caz de comutare sau înlocuire

Art. 55.² — În cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii, perioada de detențiune executată se consideră ca parte executată din pedeapsa închisorii.

Secțiunea II

Închisoarea

Regimul general al executării pedepsei

Art. 56. — Regimul executării pedepsei închisorii se întemeiază pe obligația condamnaților de a presta o muncă utilă, dacă sunt apti pentru aceasta, pe acțiunea educativă ce trebuie desfășurată față de condamnați, pe respectarea de către aceștia a disciplinei muncii și a ordinii interioare a locurilor de deținere, precum și pe stimularea și recompensarea celor stăruitori în muncă, disciplinați și care dau dovezi temeinice de îndreptare.

Toate aceste mijloace trebuie folosite în așa fel încât să conducă la reeducarea celor condamnați.

După împlinirea vârstei de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei, condamnații nu au obligația de a munci în timpul executării pedepsei; ei pot fi admiși la muncă dacă cer aceasta.

Regimul de deținere

Art. 57. — Executarea pedepsei închisorii se face, potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, în locuri de deținere anume destinate.

Femeile condamnate la pedeapsa închisorii execută această pedeapsă separat de condamnații bărbați.

Minorii condamnați la pedeapsa închisorii execută pedeapsa separat de condamnații majori sau în locuri de deținere speciale, asigurându-li-se posibilitatea de a continua învățământul general obligatoriu și de a dobândi o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile lor.

Regimul de muncă

Art. 58. — Munca prestată de condamnat este remunerată, cu excepția muncilor cu caracter gospodăresc necesare locului de deținere. Prin legea privind executarea pedepselor se stabilesc cazurile în care și aceste din urmă munci sunt remunerate.

Normele, timpul de muncă și remunerația muncii condamnaților sunt cele stabilite prin lege.

Din remunerația muncii condamnatului o parte revine acestuia, iar cealaltă parte revine administrației locului de deținere. Aceste părți, precum și modul de folosire a lor se stabilesc prin legea privind executarea pedepselor.

Liberarea condiționată

Art. 59. — După ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei.

În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz însă, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin două treimi când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă arătate în alin. 1 se socotesc în raport cu totalul pedepselor.

În aplicarea dispozițiilor alineatelor precedente se are în vedere durata pedepsei pe care o execută condamnatul.

Art. 59¹. — Cel condamnat pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni din culpă poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, după ce a executat cel puțin jumătate din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin două treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinește și celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Dispozițiile art. 59 alin. 2 se aplică în mod corespunzător, liberarea condiționată nepuținând fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin jumătate când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

În cazul în care pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile art. 59.

Dispozițiile art. 59 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.

Art. 60. — Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.

Cei condamnați în timpul minorității, când ajung la vârsta de 18 ani, precum și condamnații trecuți de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei, pot fi liberați condiționat, după executarea unei treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei jumătăți în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Persoanele prevăzute în alin. 2, condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni din culpă, pot fi liberate condiționat după executarea unei părți din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Dacă pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile privind liberarea condiționată în cazul infracțiunilor intenționate.

Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare, care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă se socotesc în raport cu totalul pedepselor.

În toate cazurile, la calculul fracțiunii de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

Dispozițiile art. 59 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.

Art. 61. — Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberare și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval cel liberat a comis din nou o infracțiune, instanța, ținând seama de gravitatea acesteia, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea. În acest din urmă caz, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și restul de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară se contopesc, putându-se aplica un spor până la 5 ani.

Revocarea este obligatorie în cazul când fapta săvârșită este o infracțiune contra siguranței statului, o infracțiune contra păcii și omenirii, o infracțiune de omor, o infracțiune săvârșită cu intenție care a avut ca urmare moartea unei persoane sau o infracțiune prin care s-au produs consecințe deosebit de grave.

Art. 62. — Executarea pedepsei închisorii care nu depășește 2 ani, de către militarii în termen, se face într-o închisoare militară în cazurile prevăzute de lege, precum și în cazurile când instanța judecătorească, ținând seama de împrejurările cauzei și de persoana condamnatului, dispune aceasta.

Dacă militarul condamnat a executat jumătate din durata pedepsei și a dat dovezi temeinice de îndreptare, partea din durata pedepsei ce a mai rămas de executat se reduce cu o treime, iar dacă s-a evidențiat în mod deosebit, reducerea poate depăși o treime, putând cuprinde chiar tot restul pedepsei.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat devine inapt serviciului, este liberat condiționat.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat săvârșește din nou o infracțiune, instanța care pronunță condamnarea pentru această infracțiune face, după caz, aplicarea art. 39 alin. 1 și 2 sau a art. 40. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

După executarea pedepsei potrivit alin. 1—3 sau după grațierea totală ori după grațierea restului de pedeapsă, cel condamnat este reabilitat de drept.

Dispozițiile alineatelor precedente sunt aplicabile și celor care au devenit militari în termen după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

În cazul în care, înainte de începerea executării pedepsei într-o închisoare militară, condamnatul a fost trecut în rezervă, pedeapsa se execută într-un loc de deținere.

Secțiunea III Amenda

Art. 63. — Pedeapsa amenzii constă în suma de bani pe care infractorul este condamnat să o plătească.

Ori de câte ori legea prevede că o infracțiune se pedepsește numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimul special al acesteia este de 150.000 lei, iar maximul de 10.000.000 lei.

Când legea prevede pedeapsa amenzii fără a-i arăta limitele, alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult un an, minimul special al amenzii este de 250.000 lei și maximul special

Liberarea condiționată în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă

Liberarea condiționată în cazuri speciale

Efectele liberării condiționate

Executarea pedepsei într-o închisoare militară

Stabilirea amenzii

de 15.000.000 lei, iar când prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de un an, minimul special este de 350.000 lei și maximul special de 30.000.000 lei.

În caz de aplicare a cauzelor de atenuare sau de agravare a pedepselor, amenda nu poate să depășească limitele generale arătate în art. 53 pct. 1 lit. c).

Amenda se stabilește ținându-se seama de dispozițiile art. 72, fără a-l pune însă pe infractor în situația de a nu-și putea îndeplini îndatoririle privitoare la întreținerea, creșterea, învățătura și pregătirea profesională a persoanelor față de care are aceste obligații legale.

Înlocuirea pedepsei amenzii

Art. 63¹. — Dacă cel condamnat se sustrage cu rea-credință de la executarea amenzii, instanța poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, ținând seama de partea din amendă care a fost achitată.

Capitolul IV

PEDEPSELE COMPLIMENTARE ȘI PEDEPSELE ACCESORII

Secțiunea I

Pedepsele complimentare

Interzicerea unor drepturi

Art. 64. — Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:

- a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;
- b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;
- c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii;
- d) drepturile părintești;
- e) dreptul de a fi tutore sau curator.

Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b) nu se poate pronunța decât pe lângă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a), afară de cazul când legea dispune altfel.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 65. — Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 2 ani și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.

Condiția arătată în alin. 1 cu privire la cuantumul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită și în cazul în care aplicarea pedepsei prevăzute în acel alineat este obligatorie.

Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 66. — Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi începe după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescripția executării pedepsei.

Degradarea militară

Art. 67. — Pedeapsa complementară a degradării militare constă în pierderea gradului și a dreptului de a purta uniformă.

Degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaților militari și rezerviști, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea mai mare de 10 ani sau detențiunea pe viață.

Degradarea militară poate fi aplicată condamnaților militari și rezerviști pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, dacă pedeapsa principală stabilită este de cel puțin 5 ani și de cel mult 10 ani.

Art. 68. — *Abrogat.*

Art. 69. — *Abrogat.*

Art. 70. — *Abrogat.*

Secțiunea II

Pedepsele accesorii

Conținutul și executarea pedepsei accesorii

Art. 71. — Pedeapsa accesorie constă în interzicerea tuturor drepturilor prevăzute în art. 64.

Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor arătate în alineatul precedent din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și în cazul când s-a dispus executarea pedepsei la locul de muncă, cu excepțiile prevăzute în art. 86⁸, interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) fiind lăsată la aprecierea instanței.

Capitolul V

INDIVIDUALIZAREA PEDEPSELOR

Secțiunea I

Dispoziții generale

Criteriile generale de individualizare

Art. 72. — La stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de dispozițiile alineatului precedent atât pentru alegerea uneia dintre pedepsele alternative, cât și pentru proporționalizarea acesteia.

Secțiunea II Circumstanțele atenuante și agravante

Art. 73. — Următoarele împrejurări constituie circumstanțe atenuante:

- a) depășirea limitelor legitimei apărări sau ale stării de necesitate;
- b) săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă.

Art. 74. — Următoarele împrejurări pot fi considerate circumstanțe atenuante:

- a) conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii;
- b) stăruința depusă de infractor pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau a repara paguba pricinuită;
- c) atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea sa în fața autorității, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii ori arestării participanților.

Împrejurările enumerate în prezentul articol au caracter exemplificativ.

Art. 75. — Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante:

- a) săvârșirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună;
- b) săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime sau prin metode ori mijloace care prezintă pericol public;
- c) săvârșirea infracțiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;
- d) săvârșirea infracțiunii din motive josnice;
- e) săvârșirea infracțiunii în stare de beție anume provocată în vederea comiterii faptei;
- f) săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a profitat de situația prilejuită de o calamitate.

Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav.

Art. 76. — În cazul în care există circumstanțe atenuante, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează:

- a) când minimul special al pedepsei închisorii este de 10 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 ani;
- b) când minimul special al pedepsei închisorii este de 5 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de un an;
- c) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 luni;
- d) când minimul special al pedepsei închisorii este de un an sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general;
- e) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 300.000 lei, iar când minimul special este sub 3 luni, se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 200.000 lei;

- f) când pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putând fi redusă până la 150.000 lei în cazul când minimul special este de 350.000 lei sau mai mare, ori până la minimul general când minimul special este sub 350.000 lei.

În cazul infracțiunilor contra siguranței statului, al infracțiunilor contra păcii și omenirii, al infracțiunii de omor, al infracțiunilor săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane, sau al infracțiunilor prin care s-au produs consecințe deosebit de grave, dacă se constată că există circumstanțe atenuante, pedeapsa închisorii poate fi redusă cel mult până la o treime din minimul special.

Când există circumstanțe atenuante, pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată.

Art. 77. — Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață, dacă există circumstanțe atenuante, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.

Art. 78. — În cazul în care există circumstanțe agravante, se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor până la 5 ani, care nu poate depăși o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult jumătate din maximul special.

Art. 79. — Orice împrejurare reținută ca circumstanță atenuantă sau ca circumstanță agravantă trebuie arătată în hotărâre.

Art. 80. — În caz de concurs între cauzele de agravare și cauzele de atenuare, pedeapsa se stabilește ținându-se seama de circumstanțele agravante, de circumstanțele atenuante și de starea de recidivă.

În caz de concurs între circumstanțele agravante și atenuante, coborârea pedepsei sub minimul special nu este obligatorie.

Circumstanțe atenuante

Împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuante

Circumstanțe agravante

Efectele circumstanțelor atenuante

Circumstanțe atenuante în cazul pedepsei detențiunii pe viață

Efectele circumstanțelor agravante

Indicarea circumstanțelor

Concursul între cauzele de agravare și de atenuare

În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa închisorii nu poate depăși 25 de ani, dacă maximum special pentru fiecare infracțiune este de 10 ani sau mai mic, și 30 de ani, dacă maximum special pentru cel puțin una dintre infracțiuni este mai mare de 10 ani.

Secțiunea III

Suspendarea condiționată a executării pedepsei

Condițiile de aplicare a suspendării condiționate

Art. 81. — Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amendă;
- b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;
- c) se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.

În cazul condamnării pentru o infracțiune prin care s-a produs o pagubă, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei numai dacă până la pronunțarea hotărârii paguba a fost integral reparată sau plata despăgubirii este garantată de o societate de asigurare.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.

Termenul de încercare

Art. 82. — Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.

În cazul când pedeapsa a cărei executare a fost suspendată este amenda, termenul de încercare este de un an.

Termenul de încercare se socotește de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.

Revocarea în cazul săvârșirii unei infracțiuni

Art. 83. — Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

Revocarea suspendării pedepsei nu are loc însă, dacă infracțiunea săvârșită ulterior a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile

Art. 84. — Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța poate dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut putința de a îndeplini acele obligații.

Anularea suspendării pentru infracțiuni săvârșite anterior

Art. 85. — Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvârșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sau până la rămânerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.

Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

În cazurile prevăzute în alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește 2 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 81. În cazul când se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Reabilitarea în cazul suspendării condiționate a executării pedepsei

Art. 86. — Dacă condamnatul nu a săvârșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în baza art. 83 și 84, el este reabilitat de drept.

Secțiunea III¹

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

Condițiile de aplicare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Art. 86¹. — Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 4 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, afară de cazurile când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;

c) se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi acordată și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.

Dispozițiile art. 81 alin. 4 și 5 se aplică și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Art. 86². — Termenul de încercare în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere se compune din quantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp, stabilit de instanță, între 2 și 5 ani.

Dispozițiile art. 82 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Art. 86³. — Pe durata termenului de încercare, condamnatul trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui sau la alte organe stabilite de instanță;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Datele prevăzute în alin. 1 lit. b), c) și d) se comunică persoanelor sau organelor stabilite la lit. a).

Instanța poate să impună condamnatului respectarea uneia sau a mai multora din următoarele obligații:

a) să desfășoare o activitate sau să urmeze un curs de învățământ ori de calificare;

b) să nu schimbe domiciliul sau reședința avută ori să nu depășească limita teritorială stabilită, decât în condițiile fixate de instanță;

c) să nu frecventeze anumite locuri stabilite;

d) să nu intre în legătură cu anumite persoane;

e) să nu conducă nici un vehicul sau anumite vehicule;

f) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire, în special în scopul dezinfectării.

Supravegherea executării obligațiilor stabilite de instanță conform alin. 3 lit. a)–f) se face de organele prevăzute în alin. 1 lit. a) și aceleași organe sesizează instanța în caz de neîndeplinire a obligațiilor pentru luarea măsurilor în condițiile art. 86⁴ alin. 2.

Art. 86⁴. — Dispozițiile art. 83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Dacă cel condamnat nu îndeplinește măsurile de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta poate să revoce suspendarea executării pedepsei dispunând executarea în întregime a pedepsei, sau să prelungească termenul de încercare cu cel mult 3 ani.

Art. 86⁵. — Dispozițiile art. 85 alin. 1 și 2 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În cazurile prevăzute în art. 85 alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește 3 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 86¹. În cazul când se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Art. 86⁶. — Dacă cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării executării pedepsei în baza art. 86⁴, el este reabilitat de drept.

Secțiunea III²

Executarea pedepsei la locul de muncă

Art. 86⁷. — În cazul în care instanța, ținând seama de gravitatea faptei, de împrejurările în care a fost comisă, de conduita profesională și generală a făptuitorului și de posibilitățile acestuia de reeducare, apreciază că sunt suficiente temeiuri ca scopul pedepsei să fie atins fără privare de libertate, poate dispune executarea pedepsei în unitatea în care condamnatul își desfășoară activitatea sau în altă unitate, în toate cazurile cu acordul scris al unității și dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 5 ani;

b) cel în cauză nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul din cazurile prevăzute în art. 38.

Executarea pedepsei la locul de muncă poate fi dispusă și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată pentru concursul de infracțiuni este de cel mult 3 ani închisoare și sunt întrunite celelalte condiții prevăzute în alineatul precedent.

Termenul de încercare

Măsurile de supraveghere și obligațiile condamnatului

Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Reabilitarea în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Condiții de aplicare

Executarea pedepsei la locul de muncă nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și în cazul în care condamnatul nu desfășoară o activitate la data aplicării pedepsei.

Modul de executare

Art. 86⁶. — Pe durata executării pedepsei, condamnatul este obligat să îndeplinească toate îndatoririle la locul de muncă, cu următoarele limitări ale drepturilor ce-i revin potrivit legii:

- a) din totalul veniturilor cuvenite, potrivit legii, pentru munca prestată, cu excepția sporurilor acordate pentru activitatea desfășurată în locuri de muncă cu condiții vătămătoare sau periculoase, se reține o cotă de 15–40%, stabilită potrivit legii, în raport cu cuantumul veniturilor și cu îndatoririle condamnatului pentru întreținerea altor persoane, care se varsă la bugetul statului. În cazul condamnatului minor, limitele reținerii se reduc la jumătate;
- b) drepturile de asigurări sociale se stabilesc în procente legale aplicate la venitul net cuvenit condamnatului, după reținerea cotei prevăzute la lit. a);
- c) durata executării pedepsei nu se consideră vechime în muncă;
- d) nu se poate schimba locul de muncă la cererea condamnatului, decât prin hotărârea instanței de judecată;
- e) condamnatul nu poate fi promovat;
- f) condamnatul nu poate ocupa funcții de conducere, iar în raport cu fapta săvârșită nu poate ocupa funcții care implică exercițiul autorității de stat, funcții instructiv-educative ori de gestiune.

Pe durata executării pedepsei, condamnatului i se interzice dreptul electoral de a fi ales.

Instanța poate dispune ca cel condamnat să respecte și una sau mai multe din obligațiile prevăzute în art. 86³.

Pedeapsa se execută la locul de muncă în baza mandatului de executare a pedepsei.

Pe timpul executării pedepsei în unitatea în care cel condamnat își desfășoară activitatea la data aplicării pedepsei, contractul de muncă se suspendă.

În cazul executării pedepsei într-o altă unitate decât cea în care își desfășura activitatea condamnatul la data aplicării pedepsei, contractul de muncă încheiat încetează. Pedeapsa se execută fără a se încheia contract de muncă.

Dispozițiile alin. 6 se aplică în mod corespunzător și în cazul condamnatului care nu desfășoară o activitate la data aplicării pedepsei.

În cazul în care cel condamnat la executarea pedepsei la locul de muncă a devenit militar în termen în cursul judecății sau după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedeapsa se execută la locul de muncă, după trecerea în rezervă a acestuia.

Art. 86⁹. — Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus executarea pedepsei la locul de muncă, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei sau în timpul executării acesteia, instanța revocă executarea pedepsei la locul de muncă. Pedeapsa se aplică potrivit dispozițiilor art. 39 alin. 1 și 2 sau, după caz, ale art. 40.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, instanța poate dispune și pentru această infracțiune executarea pedepsei la locul de muncă. În acest caz, revocarea nu mai are loc și pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

Dacă condamnatul se sustrage de la prestarea activității în cadrul unității sau nu-și îndeplinește în mod corespunzător îndatoririle ce-i revin la locul de muncă ori nu respectă măsurile de supraveghere sau obligațiile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța poate să revoce executarea pedepsei la locul de muncă, dispunând executarea pedepsei într-un loc de deținere.

Când condamnatul nu mai poate presta munca din cauza pierderii totale a capacității de muncă, instanța revocă executarea pedepsei la locul de muncă și, ținând seama de împrejurările care au determinat incapacitatea de muncă și de dispozițiile art. 72, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 81 sau 86¹.

Dacă executarea pedepsei la locul de muncă se revocă potrivit alin. 1 sau 3, pedeapsa aplicată sau, după caz, restul de pedeapsă rămas neexecutat se execută într-un loc de deținere.

Art. 86¹⁰. — Dacă cel condamnat mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii și aceasta se descoperă mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată la locul de muncă sau considerată executată, instanța, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 86⁷, anulează executarea pedepsei la locul de muncă.

Anularea se dispune și în cazul în care hotărârea de condamnare pentru infracțiunea descoperită ulterior se pronunță după ce pedeapsa a fost executată la locul de muncă sau considerată ca executată. Pedeapsa se stabilește, după caz, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni sau recidivă.

La scăderea pedepsei executate în întregime sau în parte, ori, după caz, la contopirea pedepselor, se aplică dispozițiile privitoare la pedeapsa închisorii, fără a se ține seama dacă una din pedepse se execută la locul de muncă. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

Art. 86¹¹. — Dacă cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, a dat dovezi temeinice de îndreptare, a avut o bună conduită, a fost disciplinat și stăruitor în muncă, instanța poate dispune încetarea executării pedepsei la locul de muncă, la cererea conducerii unității unde condamnatul își desfășoară activitatea sau a condamnatului.

Revocarea executării

pedepsei la locul de muncă

Anularea executării pedepsei

la locul de muncă

Încetarea executării pedepsei

Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la încetarea executării pedepsei la locul de muncă și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval condamnatul a comis din nou o infracțiune, instanța poate dispune revocarea încetării executării pedepsei la locul de muncă, dispozițiile art. 61 și 86¹⁰ alin. 3 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Secțiunea IV Calculul pedepselor

Art. 87. — Durata executării pedepsei închisorii se socotește din ziua în care condamnatul începe să execute hotărârea definitivă de condamnare.

Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.

Timpul în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital, intră în durata executării, afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.

În durata executării pedepsei închisorii la locul de muncă nu intră timpul în care condamnatul lipsește de la locul de muncă.

Art. 88. — Timpul reținerii și al arestării preventive se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost scos de sub urmărire, s-a încetat urmărirea penală sau a fost achitat ori s-a încetat procesul penal pentru fapta care a determinat reținerea sau arestarea preventivă.

Scăderea reținerii și a arestării preventive se face și în caz de condamnare la amendă, prin înlăturarea în totul sau în parte a executării amenzii.

Art. 89. — În cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 4, 5 sau 6, partea din pedeapsă, precum și reținerea și arestarea preventivă executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceași infracțiune de instanțele române.

Durata executării

Computarea reținerii și a arestării preventive

Computarea privațiunii de libertate executată în afara țării

TITLUL IV

ÎNLOCUIREA RĂSPUNDERII PENALE

Art. 90. — Instanța poate dispune înlocuirea răspunderii penale cu răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de cel mult un an sau amendă ori s-au săvârșit infracțiunile prevăzute în art. 208, 213, 215 alin. 1, art. 215¹ alin. 1, art. 217 alin. 1, art. 219 alin. 1, dacă valoarea pagubei nu depășește 100.000 lei sau infracțiunea prevăzută în art. 249, dacă valoarea pagubei nu depășește 500.000 lei;

b) fapta, în conținutul ei concret și în împrejurările în care a fost săvârșită, prezintă un grad de pericol social redus și nu a produs urmări grave;

c) paguba pricinuită prin infracțiune a fost integral reparată până la pronunțarea hotărârii;

d) din atitudinea făptuitorului după săvârșirea infracțiunii rezultă că acesta regretă fapta;

e) sunt suficiente date că făptuitorul poate fi îndreptat fără a i se aplica o pedeapsă.

Înlocuirea răspunderii penale nu se poate dispune dacă făptuitorul a mai fost anterior condamnat sau i s-au mai aplicat de două ori sancțiuni cu caracter administrativ. Condamnarea se consideră inexistentă în situațiile prevăzute în art. 38.

Art. 91. — Când instanța dispune înlocuirea răspunderii penale, aplică una din următoarele sancțiuni cu caracter administrativ:

a) mustrarea;

b) mustrarea cu avertisment;

c) amenda de la 100.000 lei la 1.000.000 lei.

Art. 92. — *Abrogat.*

Art. 93. — *Abrogat.*

Art. 94. — *Abrogat.*

Art. 95. — *Abrogat.*

Art. 96. — *Abrogat.*

Art. 97. — *Abrogat.*

Art. 98. — În caz de participare, înlocuirea răspunderii penale poate avea loc numai pentru acei făptuitori față de care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul titlu.

Înlocuirea răspunderii penale poate fi dispusă și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pentru fiecare infracțiune aflată în concurs sunt îndeplinite condițiile de înlocuire a răspunderii penale.

Condițiile înlocuirii

Sancțiunile cu caracter administrativ

Înlocuirea în caz de pluralitate de infractori sau de infracțiuni

TITLUL V

MINORITATEA

Limitele răspunderii penale

Art. 99. — Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal. Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.

Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde penal.

Consecințele răspunderii penale

Art. 100. — Față de minorul care răspunde penal se poate lua o măsură educativă ori i se poate aplica o pedeapsă. La alegerea sancțiunii se ține seama de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana minorului.

Pedeapsa se aplică numai dacă se apreciază că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului.

Măsurile educative

Art. 101. — Măsurile educative care se pot lua față de minor sunt:

- a) mustrarea;
- b) libertatea supravegheată;
- c) internarea într-un centru de reeducare;
- d) internarea într-un institut medical-educativ.

Mustrarea

Art. 102. — Măsura educativă a mustrării constă în dojenirea minorului, în arătarea pericolului social al faptei săvârșite, în sfătuirea minorului să se poarte în așa fel încât să dea dovadă de îndreptare, atrăgându-i-se totodată atenția că dacă va săvârși din nou o infracțiune, se va lua față de el o măsură mai severă sau i se va aplica o pedeapsă.

Libertatea supravegheată

Art. 103. — Măsura educativă a libertății supravegheate constă în lăsarea minorului în libertate pe timp de un an, sub supraveghere deosebită. Supravegherea poate fi încredințată, după caz, părinților minorului, celui care l-a înfiat sau tutorelui. Dacă aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, instanța dispune încredințarea supravegherii minorului, pe același interval de timp, unei persoane de încredere, de preferință unei rude mai apropiate, la cererea acesteia, ori unei instituții legal însărcinate cu supravegherea minorilor.

Instanța pune în vedere, celui căruia i s-a încredințat supravegherea, îndatorirea de a veghea îndeaproape asupra minorului, în scopul îndreptării lui. De asemenea, i se pune în vedere că are obligația să înștiințeze instanța de îndată, dacă minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele ori a săvârșit din nou o faptă prevăzută de legea penală.

Instanța poate să impună minorului respectarea uneia sau mai multora din următoarele obligații:

- a) să nu frecventeze anumite locuri stabilite;
- b) să nu intre în legătură cu anumite persoane;
- c) să presteze o activitate neremunerată într-o instituție de interes public fixată de instanță, cu o durată între 50 și 200 de ore, de maximum 3 ore pe zi, după programul de școală, în zilele nelucrătoare și în vacanță.

Instanța atrage atenția minorului asupra consecințelor comportării sale.

După luarea măsurii libertății supravegheate, instanța încunoștințează școala unde minorul învață sau unitatea la care este angajat și, după caz, instituția la care prestează activitatea stabilită de instanță.

Dacă înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1 minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele, ori săvârșește o faptă prevăzută de legea penală, instanța revocă libertatea supravegheată și ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare. Dacă fapta prevăzută de legea penală constituie infracțiune, instanța ia măsura internării sau aplică o pedeapsă.

Termenul de un an prevăzut în alin. 1 curge de la data punerii în executare a libertății supravegheate.

Internarea într-un centru de reeducare

Art. 104. — Măsura educativă a internării într-un centru de reeducare se ia în scopul reeducării minorului, căruia i se asigură posibilitatea de a dobândi învățătura necesară și o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile sale.

Măsura internării se ia față de minorul în privința căruia celelalte măsuri educative sunt neîndeplătoare.

Internarea într-un institut medical-educativ

Art. 105. — Măsura internării într-un institut medical-educativ se ia față de minorul care, din cauza stării sale fizice sau psihice, are nevoie de un tratament medical și de un regim special de educație.

Durata măsurilor

Art. 106. — Măsurile prevăzute în art. 104 și 105 se iau pe timp nedeterminat, însă nu pot dura decât până la împlinirea vârstei de 18 ani. Măsura prevăzută în art. 105 trebuie să fie ridicată de îndată ce a dispărut cauza care a impus luarea acesteia. Instanța, dispunând ridicarea măsurii prevăzute în art. 105, poate, dacă este cazul, să ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare.

La data când minorul devine major, instanța poate dispune prelungirea internării pe o durată de cel mult 2 ani, dacă aceasta este necesară pentru realizarea scopului internării.

Liberarea minorului înainte de a deveni major

Art. 107. — Dacă a trecut cel puțin un an de la data internării în centrul de reeducare și minorul a dat dovezi temeinice de îndreptare, de sânguință la învățătură și la însușirea pregătirii profesionale, se poate dispune liberarea acestuia înainte de a deveni major.

Art. 108. — Dacă în perioada liberării acordate potrivit articolului precedent, minorul are o purtare necorespunzătoare, se poate dispune revocarea liberării.

Dacă în perioada internării într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori a liberării înainte de a deveni major, minorul săvârșește din nou o infracțiune pentru care se apreciază că este cazul să i se aplice pedeapsa închisorii, instanța revocă internarea. În cazul când nu este necesară o pedeapsă, se menține măsura internării și se revocă liberarea.

Art. 109. — Pedepsele ce se pot aplica minorului sunt închisoarea sau amenda prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită. Limitele pedepselor se reduc la jumătate. În urma reducerii, în nici un caz minimul pedepsei nu va depăși 5 ani.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață, se aplică minorului închisoarea de la 5 la 20 de ani.

Pedepsele complementare nu se aplică minorului.

Condamnările pronunțate pentru fapte săvârșite în timpul minorității nu atrag incapacități sau decăderi.

Art. 110. — În caz de suspendare condiționată a executării pedepsei aplicate minorului, termenul de încercare se compune din durata pedepsei închisorii, la care se adaugă un interval de timp de la 6 luni la 2 ani, fixat de instanță. Dacă pedeapsa aplicată este amenda, termenul de încercare este de 6 luni.

Art. 110¹. — O dată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate minorului în condițiile art. 110, instanța poate dispune, pe durata termenului de încercare, dar până la împlinirea vârstei de 18 ani, încredințarea supravegherii minorului unei persoane sau instituții din cele arătate în art. 103, putând stabili, totodată, pentru minor una sau mai multe obligații dintre cele prevăzute în art. 103 alin. 3, iar după împlinirea vârstei de 18 ani, respectarea de către acesta a măsurilor de supraveghere ori a obligațiilor prevăzute în art. 86³.

Dispozițiile art. 81 alin. 3 și 4, art. 82 alin. 3, art. 83, 84 și 86 se aplică în mod corespunzător.

Sustragerea minorului de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 103 alin. 3 poate atrage revocarea suspendării condiționate. În cazul neîndeplinirii măsurilor de supraveghere ori a obligațiilor stabilite de instanță, potrivit art. 86³, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 86⁴ alin. 2.

Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător și în caz de liberare condiționată a minorului.

TITLUL VI MĂSURILE DE SIGURANȚĂ

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Art. 111. — Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se iau față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se pot lua chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, cu excepția măsurii prevăzute în art. 112 lit. d).

Art. 112. — Măsurile de siguranță sunt:

- a) obligarea la tratament medical;
- b) internarea medicală;
- c) interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie, o meserie ori o altă ocupație;
- d) interzicerea de a se afla în anumite localități;
- e) expulzarea străinilor;
- f) confiscarea specială.

Capitolul II

REGIMUL MĂSURILOR DE SIGURANȚĂ

Art. 113. — Dacă făptuitorul, din cauza unei boli ori a intoxicației cronice prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat a se prezenta în mod regulat la tratament medical până la însănătoșire.

Când persoana față de care s-a luat această măsură nu se prezintă regulat la tratament, se poate dispune internarea medicală.

Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii, tratamentul se efectuează și în timpul executării pedepsei.

Măsura obligării la tratament medical poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecării.

Art. 114. — Când făptuitorul este bolnav mintal ori toxicoman și se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-un institut medical de specialitate, până la însănătoșire.

Această măsură poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecării.

Revocarea liberării sau internării minorului

Pedepsele pentru minori

Suspendarea condiționată a executării pedepsei

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau sub control

Scopul măsurilor de siguranță

Felurile măsurilor de siguranță

Obligarea la tratament medical

Internarea medicală

Interzicerea unei funcții sau profesii

Art. 115. — Când făptuitorul a săvârșit fapta datorită incapacității, nepregătirii sau altor cauze care îl fac impropriu pentru ocuparea unei anumite funcții, ori pentru exercitarea unei profesii, meserii sau altei ocupații, se poate lua măsura interzicerii de a ocupa acea funcție sau de a exercita acea profesie, meserie ori ocupație.

Această măsură poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Interzicerea de a se afla în anumite localități

Art. 116. — Când persoana condamnată la pedeapsa închisorii de cel puțin un an a mai fost condamnată pentru alte infracțiuni, dacă instanța constată că prezența acesteia în localitatea unde a săvârșit infracțiunea sau în alte localități constituie un pericol grav pentru societate, poate lua față de această persoană măsura interzicerii de a se afla în acea localitate sau în alte localități anume determinate prin hotărârea de condamnare.

Condiția ca făptuitorul să fi fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni nu se cere, când se pronunță o condamnare mai mare de 5 ani.

Această măsură poate fi luată pe o durată până la 5 ani și poate fi prelungită dacă pericolul social subsistă. Prolungirea nu poate depăși durata măsurii luate inițial.

În cazul infracțiunilor de furt, tâlhărie, speculă, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, cerșetorie, prostituție, viol, relații sexuale între persoane de același sex și perversiune sexuală, măsura de siguranță poate fi luată oricare ar fi pedeapsa aplicată, durata sau cuantumul acesteia și chiar dacă făptuitorul nu a mai fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni.

Măsura de siguranță poate fi revocată la cerere sau din oficiu, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dar numai dacă temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Expulzarea

Art. 117. — Cetățeanului străin care a comis o infracțiune i se poate interzice rămânerea pe teritoriul țării.

Dispoziția alineatului precedent se aplică și persoanei fără cetățenie care nu are domiciliu în țară.

În cazul în care expulzarea însoțește pedeapsa închisorii, aducerea la îndeplinire a expulzării are loc după executarea pedepsei.

Persoanele prevăzute în prezentul articol nu vor fi expulzate dacă există motive serioase de a se crede că riscă să fie supuse la tortură în statul în care urmează a fi expulzate.

Confiscarea specială

Art. 118. — Sunt supuse confiscării speciale:

- a) lucrurile produse prin fapta prevăzută de legea penală;
- b) lucrurile care au servit sau care au fost destinate să servească la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului;
- c) lucrurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a răsplăti pe infractor;
- d) lucrurile dobândite în mod vădit prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;
- e) lucrurile deținute în contra dispozițiilor legale.

TITLUL VII CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ RĂSPUNDEREA PENALĂ SAU CONSECINȚELE CONDAMNĂRII

Capitolul I

AMNISTIA ȘI GRAȚIEREA

Efectele amnistiei

Art. 119. — Amnistia înlătură răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură și executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.

Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, măsurilor educative și asupra drepturilor persoanei vătămate.

Efectele grațierii

Art. 120. — Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.

Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.

Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complimentare, afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.

Grațierea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și măsurilor educative.

Capitolul II

PRESCRIȚIA

Art. 121. — Prescripția înlătură răspunderea penală.

Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii.

Art. 122. — Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt:

- a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;
- b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 15 ani;
- c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;
- d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;
- e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.

Termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni.

Art. 123. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinutului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal.

După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.

Art. 124. — Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 122 este depășit cu încă jumătate.

Art. 125. — Prescripția înlătură executarea pedepsei principale.

Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale pronunțate pentru infracțiunile contra păcii și omenirii.

Art. 126. — Termenele de prescripție a executării pedepsei sunt:

- a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;
- b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea;
- c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.

Termenul de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ prevăzute în art. 18¹ și în art. 91 este de un an.

Termenele arătate în alin. 1 se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curg de la rămânerea definitivă a hotărârii sau, după caz, de la data când poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.

În cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau, după caz, a executării pedepsei la locul de muncă, termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărârea de revocare a rămas definitivă.

Măsurile de siguranță nu se prescriu.

Art. 127. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 se întrerupe prin începerea executării pedepsei sau prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni.

Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.

Art. 128. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.

Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

Art. 129. — Termenele de prescripție a răspunderii penale și a executării pedepsei se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.

Art. 130. — Executarea pedepsei închisorii, atunci când aceasta înlocuiește pedeapsa detențiunii pe viață, se prescrie în 20 de ani. Termenul de prescripție curge de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiunea pe viață.

Capitolul III

LIPSA PLÂNGERII PREALABILE ȘI ÎMPĂCAREA PĂRȚILOR

Art. 131. — În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prelabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală.

Retragerea plângerii prelabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.

Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prelabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.

Prescripția răspunderii penale

Termenele de prescripție a răspunderii penale

Întreruperea cursului prescripției

Prescripția specială

Prescripția executării pedepsei

Termenele de prescripție a executării pedepsei

Întreruperea cursului prescripției executării

Suspendarea cursului prescripției

Termenele de prescripție pentru minori

Prescripția executării pedepsei care a înlocuit pedeapsa detențiunii pe viață

Lipsa plângerii prelabile

Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanților la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.

În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

Împăcarea părților

Art. 132. — Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.

Împăcarea este personală și produce efecte numai dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii.

Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Împăcarea produce efecte și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

Capitolul IV

REABILITAREA

Efectele reabilitării

Art. 133. — Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

Reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării ori de rechemare în cadrele permanente ale forțelor armate sau de redare a gradului militar pierdut.

De asemenea, reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, cu excepția celei prevăzute în art. 112 lit. d).

Reabilitarea de drept

Art. 134. — Reabilitarea are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit nici o altă infracțiune.

Reabilitarea judecătorească

Art. 135. — Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanța judecătorească:

a) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de un an până la 5 ani, după trecerea unui termen de 4 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

b) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani până la 10 ani, după trecerea unui termen de 5 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

c) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

d) în cazul pedepsei detențiunii pe viață comutate sau înlocuite cu pedeapsa închisorii, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei cu închisoare.

Procurorul general poate dispune, în cazuri excepționale, reducerea termenelor prevăzute în acest articol.

Calculul termenului de reabilitare

Art. 136. — Termenele prevăzute în art. 134 și 135 se socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris.

Pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod.

În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere.

Condițiile reabilitării judecătorești

Art. 137. — Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întrunește următoarele condiții:

a) nu a suferit o nouă condamnare în intervalul prevăzut în art. 135;

b) își are asigurată existența prin muncă sau prin alte mijloace oneste, precum și în cazul când are vârsta de a fi pensionat sau este incapabil de muncă;

c) a avut o bună conduită;

d) a achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunțat la despăgubiri, sau când instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărârea de condamnare.

Când instanța constată că nu este îndeplinită condiția de la lit. d), dar aceasta nu se datorește relei-voințe a condamnatului, poate dispune reabilitarea.

Reînnoirea cererii de reabilitare

Art. 138. — În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate face o nouă cerere decât după un termen de 3 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după un termen de 2 ani în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani și după un termen de un an în celelalte cazuri; aceste termene se socotesc de la data respingerii cererii.

Condițiile arătate în art. 137 trebuie să fie îndeplinite și pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.

Când respingerea cererii se bazează pe lipsă de forme, ea poate fi reînnoită potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

Anularea reabilitării

Art. 139. — Reabilitarea judecătorească va fi anulată când după acordarea ei s-a descoperit că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ducea la respingerea cererii de reabilitare.

TITLUL VIII

ÎNȚELESUL UNOR TERMENI SAU EXPRESII ÎN LEGEA PENALĂ

Art. 140. — Ori de câte ori legea penală folosește un termen sau o expresie din cele arătate în prezentul titlu, înțelesul acestora este cel prevăzut în articolele următoare, afară de cazul când legea penală dispune altfel.

Art. 141. — Prin „lege penală“ se înțelege orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi sau decrete.

Art. 142. — Prin termenul „teritoriu“ din expresiile „teritoriul României“ și „teritoriul țării“ se înțelege întinderea de pământ și apele cuprinse între frontiere, cu subsolul și spațiul aerian, precum și marea teritorială cu solul, subsolul și spațiul aerian ale acesteia.

Art. 143. — Prin „infracțiune săvârșită pe teritoriul țării“ se înțelege orice infracțiune comisă pe teritoriul arătat în art. 142 sau pe o navă ori o aeronavă română.

Infracțiunea se consideră săvârșită pe teritoriul țării și atunci când pe acest teritoriu ori pe o navă sau aeronavă română s-a efectuat numai un act de executare ori s-a produs rezultatul infracțiunii.

Art. 144. — Prin „săvârșirea unei infracțiuni“ sau „comiterea unei infracțiuni“ se înțelege săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora ca autor, instigator sau complice.

Art. 145. — Prin termenul „public“ se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.

Art. 146. — Prin „consecințe deosebit de grave“ se înțelege o pagubă materială mai mare de 50.000.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 ori altei persoane juridice sau fizice.

Art. 147. — Prin „funcționar public“ se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Prin „funcționar“ se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.

Art. 148. — *Abrogat.*

Art. 149. — „Rude apropiate“ sunt ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin înfiere, potrivit legii, astfel de rude.

Dispozițiile din legea penală privitoare la rude apropiate, în limitele prevăzute de alineatul precedent, se aplică în caz de înfiere cu efecte depline, persoanei înfiate cât și descendenților acesteia și în raport cu rudele firești, iar în caz de înfiere cu efecte restrânse, înfiatului cât și descendenților acestuia și în raport cu rudele înfiatorului.

Art. 150. — „Secrete de stat“ sunt documentele și datele care prezintă în mod vădit acest caracter, precum și cele declarate sau calificate astfel prin hotărâre a Guvernului.

„Înscris oficial“ este orice înscris care emană de la o unitate din cele la care se referă art. 145 sau care aparține unei asemenea unități.

Art. 151. — „Arme“ sunt instrumentele, piesele sau dispozitivele astfel declarate prin dispoziții legale.

Sunt asimilate armelor orice alte obiecte de natură a putea fi folosite ca arme și care au fost întrebuințate pentru atac.

Art. 152. — Fapta se consideră săvârșită „în public“ atunci când a fost comisă:

a) într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nici o persoană;

b) în orice alt loc accesibil publicului, dacă sunt de față două sau mai multe persoane;

c) în loc neaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută și dacă acest rezultat s-a produs față de două sau mai multe persoane;

d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepția reuniunilor care pot fi considerate că au caracter de familie, datorită naturii relațiilor dintre persoanele participante;

e) prin orice mijloace cu privire la care făptuitorul și-a dat seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Art. 153. — „Timp de război“ este intervalul de timp de la data declarării mobilizării sau de la începerea operațiilor de război până la data trecerii armatei la starea de pace.

Art. 154. — La calcularea timpului ziua se socotește de 24 de ore și săptămâna de 7 zile. Luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă.

Dispoziții generale

Legea penală

Teritoriul

Infracțiune săvârșită pe teritoriul țării

Săvârșirea unei infracțiuni

Public

Consecințe deosebit de grave

Funcționar public și funcționar

Rude apropiate

Secrete de stat și înscrisuri oficiale

Arme

Faptă săvârșită în public

Timp de război

Calculul timpului

PARTEA SPECIALĂ

TITLUL I

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI STATULUI

Trădarea	<p>Art. 155. — Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie, domiciliată pe teritoriul statului român, de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora, în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului, prin acțiuni de provocare de război contra țării sau de înlesnire a ocupației militare străine, ori de subminare economică sau politică a statului, ori de aservire față de o putere străină, sau de ajutorare a unei puteri străine pentru desfășurarea unei activități dușmănoase împotriva siguranței statului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Trădarea prin ajutorarea inamicului	<p>Art. 156. — Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, care, în timp de război:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) predă teritoriul, orașe, poziții de apărare, depozite ori instalații ale forțelor armate române sau care servesc apărării; b) predă nave, aeronave, mașini, aparate, armament sau orice alte materiale care pot sluji purtării războiului; c) procură dușmanului oameni, valori și materiale de orice fel; d) trece de partea inamicului sau efectuează alte acțiuni care sunt de natură să favorizeze activitatea dușmanului ori să slăbească puterea de luptă a forțelor armate române sau a armatelor aliate, <p>se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează cetățeanul român sau persoana fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, care, în timp de război, luptă sau face parte din formații de luptă împotriva statului român sau a aliaților săi.</p>
Trădarea prin transmitere de secrete	<p>Art. 157. — Transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, precum și procurarea de documente sau date ce constituie secrete de stat, ori deținerea de asemenea documente de către acei care nu au calitatea de a le cunoaște, în scopul transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, săvârșite de un cetățean român sau de o persoană fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Aceleași fapte, dacă privesc alte documente sau date care prin caracterul și importanța lor fac ca fapta săvârșită să periclitizeze siguranța statului, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Acțiunile dușmănoase contra statului	<p>Art. 158. — Faptele prevăzute în art. 155 și în art. 156, săvârșite de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul statului român, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Spionajul	<p>Art. 159. — Faptele prevăzute în art. 157, săvârșite de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul statului român, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Atentatul care pune în pericol siguranța statului	<p>Art. 160. — Atentatul săvârșit contra vieții, integrității corporale ori sănătății unei persoane care îndeplinește o activitate importantă de stat sau altă activitate publică importantă, în împrejurări care fac ca fapta să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Atentatul contra unei colectivități	<p>Art. 161. — Atentatul săvârșit contra unei colectivități prin otrăviri în masă, provocare de epidemii sau prin orice alt mijloc, de natură să slăbească puterea de stat, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Subminarea puterii de stat	<p>Art. 162. — Acțiunea armată de natură să slăbească puterea de stat se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Orice alte acțiuni violente săvârșite de mai multe persoane împreună, de natură să atragă aceleași urmări, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Actele de diversiune	<p>Art. 163. — Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuintă, în întregime sau în parte, prin explozii, incendii sau în orice alt mod, a uzinelor, instalațiilor industriale, mașinilor, căilor de comunicație, mijloacelor de transport, mijloacelor de telecomunicație, construcțiilor, produselor industriale sau agricole, ori a altor bunuri, dacă fapta este de natură să aducă în orice mod atingere siguranței statului, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>
Subminarea economiei naționale	<p>Art. 164. — <i>Abrogat.</i></p> <p>Art. 165. — Fapta de a folosi o unitate din cele la care se referă art. 145, ori de a împiedica activitatea normală a acesteia, dacă fapta este de natură să submineze economia națională, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent a produs pagube importante economiei naționale, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>

Art. 166. — Propaganda în vederea instaurării unui stat totalitar, săvârșită prin orice mijloace, în public, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.

Propaganda constă în răspândirea, în mod sistematic, sau în apologia unor idei, concepții sau doctrine cu intenția de a convinge și de a atrage noi adepți.

Art. 166¹. — Inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea de acțiuni care pot pune în pericol sub orice formă ordinea constituțională, caracterul național, suveran, independent, unitar și indivizibil al statului român se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Fapta de a îndemna publicul la săvârșirea faptelor prevăzute în alin. 1 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 a avut ca urmare săvârșirea infracțiunii la care s-a îndemnat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

Întreprinderea oricărei acțiuni pentru schimbarea prin violență a ordinii constituționale se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 167. — Inițierea sau constituirea unei asociații sau grupări în scopul săvârșirii vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 155–163, 165 și 166¹, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asociații sau grupări se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Pedeapsa pentru complot nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru cea mai gravă dintre infracțiunile care intră în scopul asociației sau grupării.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.

Nu se pedepsește persoana care, săvârșind fapta prevăzută în alin. 1 sau 3, o denunță mai înainte de a fi fost descoperită.

Art. 168. — Distrugerea, alterarea ori ascunderea unui document sau înscris în care sunt stabilite drepturi ale statului român în raport cu o putere străină, dacă fapta este de natură a compromite interesele de stat, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 168¹. — Comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate, dacă fapta este de natură să aducă atingere siguranței statului sau relațiilor internaționale ale României, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 169. — Divulgarea unor documente sau a unor date care constituie secrete de stat ori a altor documente sau date, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce constituie secret de stat, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani.

Cu pedeapsa prevăzută în alin. 2 se sancționează deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a altor documente în vederea divulgării, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente sunt săvârșite de orice altă persoană, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.

Art. 170. — Omisiunea de a denunța de îndată săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 155–163, 165, 166¹ și 167 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Omisiunea de a denunța, săvârșită de soț sau de o rudă apropiată, nu se pedepsește.

Nu se pedepsește persoana care mai înainte de a se fi început urmărirea penală pentru infracțiunea nedeunțată, încunoștințează autoritățile competente despre acea infracțiune sau care, chiar după ce s-a început urmărirea penală ori după ce vinovații au fost descoperiți, a înlesnit arestarea acestora.

Art. 171. — Infracțiunile contra vieții, integrității corporale, sănătății, libertății sau demnității, săvârșite împotriva reprezentantului unui stat străin, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită, al cărei maxim se sporește cu 2 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare la dorința exprimată de guvernul străin.

Art. 172. — Participantul la infracțiunile prevăzute în prezentul titlu nu se pedepsește, dacă denunță în timp util săvârșirea infracțiunii, astfel ca să fie împiedicată consumarea ei, sau dacă împiedică el însuși consumarea infracțiunii și apoi o denunță.

Participantul care, după ce urmărirea penală a început ori infractorii au fost descoperiți, înlesnește arestarea acestora, se sancționează cu o pedeapsă ale cărei limite se reduc la jumătate.

Art. 173. — Tentativa infracțiunilor prevăzute în prezentul titlu se pedepsește.

Se consideră tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor ori instrumentelor, precum și luarea de măsuri în vederea comiterii infracțiunilor prevăzute în art. 156, 157, 159–163, 165, 166, 166¹ și art. 158 raportat la infracțiunea de trădare prin ajutarea inamicului.

Tăinuirea și favorizarea privitoare la infracțiunile din acest titlu se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Propaganda în favoarea
statului totalitar

Acțiuni împotriva ordinii
constituționale

Complotul

Compromiterea unor
interese de stat

Comunicarea de informații
false

Divulgarea secretului care
periclitează siguranța
statului

Nedenunțarea

Infracțiuni contra
reprezentantului unui stat
străin

Unele cauze de nepedepsire
sau de reducere a pedepsei

Sancționarea tentativei,
tăinuirii și favorizării

Pedeapsa aplicată tăinuitorului sau favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.

Tănuirea și favorizarea săvârșite de soț sau de o rudă apropiată în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 155–163, 165, 166¹ și 167 se pedepesc. Limitele pedepsei prevăzute în alin. 3 se reduc la jumătate, iar în cazul celorlalte infracțiuni tănuirea și favorizarea nu se pedepesc.

TITLUL II

INFRAȚIUNI CONTRA PERSOANEI

Capitolul I

INFRAȚIUNI CONTRA VIEȚII, INTEGRITĂȚII CORPORALE ȘI SĂNĂȚII

Secțiunea I

Omuciderea

Omorul	<p>Art. 174. — Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. Tentativa se pedepsește.</p>
Omorul calificat	<p>Art. 175. — Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) cu premeditare; b) din interes material; c) asupra soțului sau unei rude apropiate; d) profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra; e) prin mijloace ce pun în pericol viața mai multor persoane; f) în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale victimei; g) pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la urmărire sau arestare, ori de la executarea unei pedepse; h) pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni; i) în public, <p>se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. Tentativa se pedepsește.</p>
Omorul deosebit de grav	<p>Art. 176. — Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) prin cruzimi; b) asupra a două sau mai multor persoane; c) de către o persoană care a mai săvârșit un omor; d) pentru a săvârși sau a ascunde săvârșirea unei tâlhării sau piraterii; e) asupra unei femei gravide; f) asupra unui magistrat, polițist, jandarm ori asupra unui militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora, <p>se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. Tentativa se pedepsește.</p>
Pruncuciderea	<p>Art. 177. — Uciderea copilului nou-născut, săvârșită imediat după naștere de către mama aflată într-o stare de tulburare pricinuită de naștere, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p>
Uciderea din culpă	<p>Art. 178. — Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.</p> <p>Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru efectuarea unei anume activități, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta săvârșită din culpă, de orice altă persoană în exercițiul profesiei sau meseriei și care se află în stare de ebrietate.</p> <p>Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, la maximum pedepselor prevăzute în alineatele precedente se poate adăuga un spor până la 3 ani.</p>
Determinarea sau înlesnirea sinuciderii	<p>Art. 179. — Fapta de a determina sau de a înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea sau încercarea de sinucidere a avut loc, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>Când fapta prevăzută în alineatul precedent s-a săvârșit față de un minor sau față de o persoană care nu era în stare să-și dea seama de fapta sa, ori nu putea fi stăpână pe actele sale, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.</p>

Secțiunea II

Lovirea și vătămarea integrității corporale sau a sănătății

Art. 180. — Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 181. — Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 182. — Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile, sau care a produs vreuna dintre următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute în alineatul precedent, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Tentativa faptei prevăzute în alin. 2 se pedepsește.

Art. 183. — Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în art. 180–182 a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Art. 184. — Fapta prevăzută în art. 180 alin. 2 care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 10 zile, precum și cea prevăzută în art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute în art. 182 alin. 1, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amendă.

Când săvârșirea faptei prevăzute în alin. 1 este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amendă.

Fapta prevăzută în alin. 2 dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Pentru faptele prevăzute în alin. 1 și 3, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Secțiunea III

Avortul

Art. 185. — Întreruperea cursului sarcinii, prin orice mijloace, săvârșită în vreuna dintre următoarele împrejurări:

- în afara instituțiilor medicale sau cabinetelor medicale autorizate în acest scop;
- de către o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate;
- dacă vârsta sarcinii a depășit patrusprezece săptămâni, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Întreruperea cursului sarcinii, săvârșită în orice condiții, fără consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă prin faptele prevăzute în alin. 1 și 2 s-a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare corporală gravă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea femeii însărcinate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul când fapta prevăzută în alin. 2 și 3 a fost săvârșită de medic, pe lângă pedeapsa închisorii, se va aplica și interdicția exercitării profesiei de medic, potrivit art. 64 lit. c).

Tentativa se pedepsește.

Nu se pedepsește întreruperea cursului sarcinii efectuată de medic:

a) dacă întreruperea cursului sarcinii era necesară pentru a salva viața, sănătatea sau integritatea corporală a femeii însărcinate de la un pericol grav și iminent și care nu putea fi înlăturat altfel;

b) în cazul prevăzut în alin. 1 lit. c), când întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale;

c) în cazul prevăzut în alin. 2, când femeia însărcinată s-a aflat în imposibilitate de a-și exprima voința, iar întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale.

Art. 186. — *Abrogat.*

Art. 187. — *Abrogat.*

Art. 188. — *Abrogat.*

Lovirea sau alte violențe

Vătămarea corporală

Vătămarea corporală gravă

Lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte

Vătămarea corporală din culpă

Provocarea ilegală a avortului

Capitolul II

INFRAȚIUNI CONTRA LIBERTĂȚII PERSOANEI

Lipsirea de libertate în mod ilegal

Art. 189. — Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.

Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani.

Tentativa faptelor prevăzute în alin. 1–3 se pedepsește.

Constituie tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor, a instrumentelor sau luarea de măsuri în vederea comiterii faptei prevăzute în alin. 3.

Sclavia

Art. 190. — Punerea sau ținerea unei persoane în stare de sclavie, precum și traficul de sclavi, se pedepesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Supunerea la muncă forțată sau obligatorie

Art. 191. — Fapta de a supune o persoană, în alte cazuri decât cele prevăzute de dispozițiile legale, la prestarea unei munci contra voinței sale sau la o muncă obligatorie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Violarea de domiciliu

Art. 192. — Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependență sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

În cazul în care fapta se săvârșește de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună, în timpul nopții sau prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Pentru fapta prevăzută în alin. 1, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Amenințarea

Art. 193. — Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva ei, a soțului ori a unei rude apropiate, dacă este de natură să o alarmeze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Șantajul

Art. 194. — Constrângerea unei persoane, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, dacă fapta este comisă spre a dobândi în mod injust un folos, pentru sine sau pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Când constrângerea constă în amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana amenințată, pentru soțul acesteia sau pentru o rudă apropiată, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Violarea secretului corespondenței

Art. 195. — Deschiderea unei corespondențe adresate altuia ori interceptarea unei convorbiri sau comunicări efectuate prin telefon, telegraf sau prin alte mijloace de transmitere la distanță, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează sustragerea, distrugerea sau reținerea unei corespondențe, precum și divulgarea conținutului unei corespondențe, chiar atunci când a fost trimisă deschisă sau a fost deschisă din greșală, ori divulgarea conținutului unei convorbiri sau comunicări interceptate, chiar în cazul în care făptuitorul a luat cunoștință de acesta din greșală sau din întâmplare.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Divulgarea secretului profesional

Art. 196. — Divulgarea, fără drept, a unor date, de către acela căruia i-au fost încredințate, sau de care a luat cunoștință în virtutea profesiei ori funcției, dacă fapta este de natură a aduce prejudicii unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

*Capitolul III***INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA VIAȚA SEXUALĂ**

Art. 197. — Raportul sexual cu o persoană de sex feminin, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, dacă:

- apta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună;
- victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau în tratamentul făptuitorului;
- s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani dacă victima nu a împlinit vârsta de 14 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani.

Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Faptele prevăzute în alin. 1, 2 lit. b) și c) și alin. 3 teza I nu se pedepsesc dacă înainte ca hotărârea să fi rămas definitivă a intervenit căsătoria dintre autor și victimă. În caz de participatie, în alte condiții decât aceea prevăzută în alin. 2 lit. a), căsătoria dintre autor și victimă produce aceleași efecte și față de participanți.

Art. 198. — Raportul sexual cu o persoană de sex feminin care nu a împlinit vârsta de 14 ani se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează raportul sexual cu o persoană de sex feminin între 14—18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator, ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosind calitatea sa.

Când fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită în împrejurările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. b) ori dacă faptele prevăzute în alin. 1 și 2 au avut urmările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.

Dispozițiile art. 197 alin. final se aplică și în cazul faptelor prevăzute în alin. 1—3.

Art. 199. — Fapta aceluia care, prin promisiuni de căsătorie, determină o persoană de sex feminin mai mică de 18 ani de a avea cu el raport sexual, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 200. — Relațiile sexuale între persoane de același sex, săvârșite în public sau dacă au produs scandal public, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.

Fapta majorului de a avea relații sexuale cu un minor de același sex se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Relațiile sexuale cu o persoană de același sex în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin constrângere se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 și 3 are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Îndemnarea sau ademenirea unei persoane în vederea practicării de relații sexuale între persoane de același sex, precum și propaganda ori asocierea sau orice alte acte de prozelitism săvârșite în același scop se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 201. — Actele de perversiune sexuală săvârșite în public sau dacă au produs scandal public se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dispozițiile art. 200 alin. 2—5 se aplică în mod corespunzător.

Constituie acte de perversiune sexuală orice acte nefirești în legătură cu viața sexuală, altele decât cele prevăzute în art. 200.

Art. 202. — Actele cu caracter obscen săvârșite asupra unui minor sau în prezența unui minor se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Art. 203. — Raportul sexual între rude în linie directă sau între frați și surori se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Art. 204. — Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 197—198 și 200—203 se pedepsește.

Violul

Raportul sexual cu o minoră

Seduția

Relațiile sexuale între persoane de același sex

Perversiunea sexuală

Corupția sexuală

Incestul

Sanționarea tentativei

*Capitolul IV***INFRAȚIUNI CONTRA DEMNITĂȚII**

Art. 205. — Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la batjocură, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Insulta

Aceeași pedeapsă se aplică și în cazul când se atribuie unei persoane un defect, boală sau infirmitate care, chiar reale de-ar fi, nu ar trebuie relevate.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Calomnia

Art. 206. — Afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Proba verității

Art. 207. — Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.

TITLUL III

INFRAȚIUNI CONTRA PATRIMONIULUI

Furtul

Art. 208. — Luarea unui bun mobil din posesia sau deținerea altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.

Se consideră bunuri mobile și orice energie care are o valoare economică, precum și înscrisurile.

Fapta constituie furt chiar dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.

De asemenea, constituie furt luarea în condițiile alin. 1 a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept.

Furtul calificat

Art. 209. — Furtul săvârșit în următoarele împrejurări:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
- b) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică;
- c) de către o persoană mascată, deghizată sau travestită;
- d) asupra unei persoane aflate în imposibilitate de a-și exprima voința sau de a se apăra;
- e) într-un loc public;
- f) într-un mijloc de transport în comun;
- g) în timpul nopții;
- h) în timpul unei calamități;
- i) prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase,

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și furtul privind:

- a) produsele petroliere sau gazele naturale din conducte, depozite ori cisterne;
- b) un bun care face parte din patrimoniul cultural;
- c) un act care servește pentru dovedirea stării civile, pentru legitimare sau identificare.

Furtul care a produs consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Pedepsirea unor furturi la plângerea prealabilă

Art. 210. — Furtul săvârșit între soți ori între rude apropiate, sau de către un minor în paguba tutorelui său, ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se urmărește numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Tălhăria

Art. 211. — Furtul săvârșit prin întrebuițare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuițarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

Tălhăria săvârșită în următoarele împrejurări:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
 - b) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică;
 - c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;
 - d) în timpul nopții;
 - e) într-un loc public sau într-un mijloc de transport;
 - f) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;
 - g) în timpul unei calamități;
 - h) a avut vreuna din urmările arătate în art. 182,
- se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani.

Tălhăria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 212. — Jefuirea prin acte de violență săvârșite în scopuri personale, de echipajul sau pasagerii unei nave împotriva persoanelor sau bunurilor care se găsesc pe acea navă ori împotriva altei nave, dacă navele se află în marea liberă sau într-un loc care nu este supus jurisdicției nici unui stat, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

Dacă pirateria a avut vreuna dintre urmările arătate în art. 182, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani.

Pirateria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimelor se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător și când infracțiunea de piraterie s-a comis pe o aeronavă sau între aeronave și nave.

Art. 213. — Însușirea unui bun mobil al altuia, deținut cu orice titlu, sau dispunerea de acest bun pe nedrept ori refuzul de a-l restitui, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 4 ani sau cu amendă.

Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 214. — Pricinuirea de pagube unei persoane, cu rea-credință, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Gestiunea frauduloasă săvârșită în scopul de a dobândi un folos material se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte proprietatea statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Art. 215. — Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 215¹. — Însușirea, folosirea sau traficarea, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsește cu închisoare de la unu la 15 ani.

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 216. — Fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităților sau celui care l-a pierdut, sau de a dispune de acel bun ca de al său, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și însușirea pe nedrept a unui bun mobil ce aparține altuia, ajuns din eroare în posesia făptuitorului.

Art. 217. — Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun aparținând altuia sau împiedicarea luării măsurilor de conservare ori de salvare a unui astfel de bun, precum și înlăturarea măsurilor luate, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 ani sau cu amendă.

În cazul în care bunul are deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă asemenea valoare, pedeapsa este închisoarea de la unu la 10 ani.

Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unei conducte petroliere sau de gaze, a unui cablu de înaltă tensiune, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, se pedepsește cu închisoare de la unu la 10 ani.

Dacă distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare se săvârșește prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Pirateria

Abuzul de încredere

Gestiunea frauduloasă

Înșelăciunea

Delapidarea

Însușirea bunului găsit

Distrugerea

Dispozițiile prevăzute în alin. 2, 3 și 4 se aplică chiar dacă bunul aparține făptuitorului. Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Distrugerea calificată

Art. 218. — Dacă faptele prevăzute în art. 217 au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor mijloace de transport în comun, de mărfuri sau persoane, ori a unor instalații sau lucrări și care a avut ca urmare moartea sau vătămarea gravă a integrității corporale ori sănătății mai multor persoane.

Distrugerea din culpă

Art. 219. — Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează distrugerea ori degradarea din culpă a unei conducte petroliere sau de gaze, a unui cablu de înaltă tensiune, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, dacă a avut ca urmare aducerea în stare de neîntrebuințare a acestora.

Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 6 ani, iar dacă a avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Când dezastrul ori consecințele deosebit de grave s-au produs ca urmare a părăsirii postului sau a săvârșirii oricărei alte fapte de către personalul de conducere al unui mijloc de transport în comun ori de către personalul care asigură direct securitatea unor asemenea transporturi, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Tulburarea de posesie

Art. 220. — Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.

Dacă imobilul este în posesia unei persoane private, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Tănuirea

Art. 221. — Primirea, dobândirea sau transformarea unui bun ori înlesnirea valorificării acestuia, cunoscând că bunul provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă prin aceasta s-a urmărit obținerea, pentru sine ori pentru altul, a unui folos material, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 7 ani, fără ca sancțiunea aplicată să poată depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea din care provine bunul tănuit.

Tănuirea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.

Sancționarea tentativei

Art. 222. — Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 208—212, 215, 215¹, 217 și 218 se pedepsește.

TITLUL IV**INFRAȚIUNI CONTRA AVUTULUI OBȘTESC**

Art. 223. — *Abrogat*

Art. 224. — *Abrogat*

Art. 225. — *Abrogat*

Art. 226. — *Abrogat*

Art. 227. — *Abrogat*

Art. 228. — *Abrogat*

Art. 229. — *Abrogat*

Art. 230. — *Abrogat*

Art. 231. — *Abrogat*

Art. 232. — *Abrogat*

Art. 233. — *Abrogat*

Art. 234. — *Abrogat*

Art. 235. — *Abrogat*

TITLUL V

INFRAȚIUNI CONTRA AUTORITĂȚII

Art. 236. — Orice manifestare prin care se exprimă dispreț pentru însemnele României se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Manifestarea prin care se exprimă dispreț pentru emblemele sau semnele de care se folosesc autoritățile se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Art. 236¹. — Manifestările publice săvârșite cu intenția de a defăima țara sau națiunea română se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Art. 237. — *Abrogat.*

Art. 238. — Atingerea adusă onoarei sau amenințarea săvârșită în public, împotriva uneia dintre persoanele prevăzute în art. 160, în legătură cu activitatea acesteia și de natură a aduce atingere autorității, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Lovirea sau orice alte acte de violență, precum și vătămarea corporală, săvârșite împotriva uneia dintre persoanele și în condițiile arătate în alin. 1, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani, iar dacă s-a produs vătămarea corporală gravă, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 239. — Insulta, calomnia ori amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 4 ani.

Lovirea sau orice acte de violență, precum și vătămarea corporală săvârșite împotriva persoanei prevăzute în alin. 1, aflată în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 7 ani, iar dacă s-a produs vătămarea corporală gravă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente sunt săvârșite împotriva unui magistrat, polițist sau jandarm ori alt militar, maximul special al pedepsei se majorează cu 3 ani.

Art. 239¹. — În cazul infracțiunilor prevăzute în art. 180—182, 189 și 193 săvârșite împotriva soțului, copiilor sau părinților persoanelor prevăzute în art. 238 sau în art. 239 alin. 3, în scop de intimidare sau de răzbunare pentru acte sau fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, maximul pedepsei se majorează cu o treime.

Art. 240. — Folosirea fără drept a unei calități oficiale, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Art. 241. — Purtarea, fără drept, de decorații, de uniforme sau de semne distinctive ale unui organ de stat, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Purtarea, fără drept, de uniforme, grade sau insigne militare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

Art. 242. — Sustragerea ori distrugerea unui dosar, registru, document sau orice alt înscris care se află în păstrarea ori în deținerea unui organ sau unei instituții de stat ori a unei alte unități din cele la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Distrugerea din culpă a vreunui dintre înscrisurile prevăzute în alineatul precedent, care prezintă o valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă asemenea valoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 și 2 sunt săvârșite de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, maximul pedepselor prevăzute în aceste alineate se majorează cu un an.

Tentativa infracțiunii prevăzute în alin. 1 se pedepsește.

Art. 243. — Înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Art. 244. — Sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Art. 245. — *Abrogat.*

Ofensa adusă unor însemne

Defăimarea țării sau a națiunii

Ofensa adusă autorității

Ultrajul

Cazuri speciale de pedepsire

Uzurparea de calități oficiale

Portul nelegal de decorații sau semne distinctive

Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri

Ruperea de sigilii

Sustragerea de sub sechestrul

TITLUL VI

**INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR ACTIVITĂȚI
DE INTERES PUBLIC SAU ALTOR ACTIVITĂȚI REGLEMENTATE DE LEGE**

Capitolul I

INFRAȚIUNI DE SERVICIU SAU ÎN LEGĂTURĂ CU SERVICIUL

Abuzul în serviciu contra
intereselor persoanelor

Art. 246. — Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Abuzul în serviciu prin
îngrădirea unor drepturi

Art. 247. — Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor vreunui cetățean, ori crearea pentru acesta a unor situații de inferioritate pe temei de naționalitate, rasă, sex sau religie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Abuzul în serviciu contra
intereselor publice

Art. 248. — Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Abuzul în serviciu în formă
calificată

Art. 248¹. — Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Neglijența în serviciu

Art. 249. — Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Purtarea abuzivă

Art. 250. — Întrebuițarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

Lovirea sau alte acte de violență săvârșite în condițiile alin. 1 se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Neglijența în păstrarea
secretului de stat

Art. 251. — *Abrogat.*

Art. 252. — Neglijența care are drept urmare distrugerea, alterarea, pierderea sau sustragerea unui document ce constituie secret de stat, precum și neglijența care a dat prilej altei persoane să afle un asemenea secret, dacă fapta este de natură să aducă atingere intereselor statului, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Art. 253. — *Abrogat.*

Luarea de mită

Art. 254. — Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul luării de mită se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Darea de mită

Art. 255. — Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu constituie infracțiune atunci când mituitorul a fost constrâns prin orice mijloace de către cel care a luat mita.

Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.

Dispozițiile art. 254 alin. 3 se aplică în mod corespunzător, chiar dacă oferta nu a fost urmată de acceptare.

Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazurile arătate în alin. 2 și 3.

Primirea de foloase
necuvénite

Art. 256. — Primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Art. 257. — Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Dispozițiile art. 256 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Art. 258. — Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.

Capitolul II

INFRAȚIUNI CARE ÎMPIEDICĂ ÎNFĂPTUIREA JUSTIȚIEI

Art. 259. — Învinuirea mincinoasă făcută prin denunț sau plângere, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o anume persoană, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Producerea ori ticluirea de probe mincinoase, în sprijinul unei învinuiri nedrepte, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dacă cel care a săvârșit fapta declară mai înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale față de persoana în contra căreia s-a făcut denunțul sau plângerea, ori împotriva căreia s-au produs probele, că denunțul, plângerea sau probele sunt mincinoase, pedeapsa se reduce potrivit art. 76.

Art. 260. — Fapta martorului care într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu se pedepsește dacă, în cauzele penale mai înainte de a se produce arestarea inculpatului, ori în toate cauzele mai înainte de a se fi pronunțat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, martorul își retrace mărturia.

Dacă retragerea mărturiei a intervenit în cauzele penale după ce s-a produs arestarea inculpatului sau în toate cauzele după ce s-a pronunțat o hotărâre sau după ce s-a dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, instanța va reduce pedeapsa potrivit art. 76.

Dispozițiile alin. 1—3 se aplică în mod corespunzător și expertului sau interpretului.

Art. 261. — Încercarea de a determina o persoană prin constrângere ori corupere să dea declarații mincinoase într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă martori, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dispozițiile din alineatul precedent se aplică și în cazul în care fapta este săvârșită față de un expert sau de un interpret.

Art. 261¹. — Împiedicarea participării într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză, a unui martor, expert, interpret sau apărător, săvârșită prin violență, amenințare sau prin orice alt mijloc de constrângere îndreptat împotriva sa ori a soțului sau a unei rude apropiate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 7 ani.

Tentativa se pedepsește.

Art. 262. — Omisiunea de a denunța de îndată săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 174, 175, 176, 211, 212, 215¹, 217 alin. 2—4, art. 218 alin. 1 și art. 276 alin. 3 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Fapta prevăzută în alin. 1, săvârșită de soț sau de o rudă apropiată, nu se pedepsește.

Nu se pedepsește persoana care, mai înainte de a se fi început urmărirea penală pentru infracțiunea nedeunțată, încunoștințează autoritățile competente despre acea infracțiune sau care, chiar după ce s-a început urmărirea penală ori după ce vinovații au fost descoperiți, a înlesnit arestarea acestora.

Art. 263. — Fapta funcționarului public care, luând cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a procurorului sau a organului de urmărire penală, potrivit legii de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Dacă fapta este săvârșită de către un funcționar public cu atribuții de conducere sau de control, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 7 ani.

Art. 264. — Ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii, pentru a îngreua sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 7 ani.

Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.

Favorizarea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.

Art. 265. — Fapta de a nu aduce la cunoștință organelor judiciare a unor împrejurări care, dacă ar fi cunoscute, ar duce la stabilirea nevinovăției unei persoane trimise în jude-

Traficul de influență

Fapte săvârșite de alți funcționari

Denunțarea calomnioasă

Mărturia mincinoasă

Încercarea de a determina mărturia mincinoasă

Împiedicarea participării în proces

Nedenunțarea unor infracțiuni

Omisiunea sesizării organelor judiciare

Favorizarea infractorului

Omisiunea de a încunoștința organele judiciare

cată sau condamnate pe nedrept ori la eliberarea unei persoane ținute în arest preventiv pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu se pedepsește dacă prin aducerea la cunoștință, persoana care are această obligație ar produce un prejudiciu pentru ea, pentru soțul său sau pentru o rudă apropiată.

Art. 266. — Reținerea sau arestarea nelegală, ori supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranță sau educative, în alt mod decât cel prevăzut prin dispozițiile legale, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Întrebuițarea de promisiuni, amenințări sau violențe împotriva unei persoane aflate în curs de cercetare, anchetă penală ori de judecată, pentru obținerea de declarații, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și întrebuițarea de promisiuni, amenințări sau violențe față de un martor, expert sau interpret.

Art. 267. — Supunerea la rele tratamente a unei persoane aflate în stare de reținere, deținere ori în executarea unei măsuri de siguranță sau educative, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 267¹. — Fapta prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, fizice ori psihice, îndeosebi cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei ori de a intimida sau a face presiuni asupra unei terțe persoane, sau pentru oricare alt motiv bazat pe o formă de discriminare oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau astfel de suferințe sunt aplicate de către un agent al autorității publice sau de orice altă persoană care acționează cu titlu oficial sau la instigarea ori cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut vreuna din urmările arătate în art. 181 sau 182, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Tortura care a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 ani.

Tentativa se pedepsește.

Nici o împrejurare excepțională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de stare de război sau de amenințări cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepție, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura; de asemenea, nu poate fi invocat nici ordinul superiorului sau al unei autorități publice.

Faptele prevăzute în alin. 1 nu constituie infracțiunea de tortură dacă durerea sau suferințele rezultă exclusiv din sancțiuni legale și sunt inerente acestor sancțiuni sau ocazionate de ele.

Art. 268. — Fapta de a pune în mișcare acțiunea penală, de a dispune arestarea, de a trimite în judecată sau de a condamna pe o persoană, știind că este nevinovată, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Art. 269. — Evadarea din starea legală de reținere sau de deținere se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.

Dacă fapta este săvârșită prin folosire de violențe, de arme sau de alte instrumente ori de către două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 8 ani.

Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la pedeapsa ce se execută, fără a se putea depăși maximul general al închisorii.

Tentativa se pedepsește.

Art. 270. — Înlesnirea prin orice mijloace a evadării se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani, iar dacă fapta s-a săvârșit de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Înlesnirea evadării în condițiile art. 269 alin. 2 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Înlesnirea evadării unei persoane reținute, arestate sau condamnate pentru o infracțiune pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 10 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Înlesnirea evadării săvârșită din culpă, de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Tentativa la faptele prevăzute în alin. 1, 2 și 3 se pedepsește.

Art. 271. — Împotrivirea la executarea unei hotărâri judecătorești, prin amenințare față de organul de executare, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este de la unu la 7 ani.

Arestarea nelegală și
cercetarea abuzivă

Supunerea la rele tratamente

Tortura

Represiunea nedreaptă

Evadarea

Înlesnirea evadării

Nerespectarea hotărârilor
judecătorești

Împiedicarea unei persoane de a folosi o locuință ori parte dintr-o locuință sau imobil, deținute în baza unei hotărâri judecătorești, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește prin amenințare, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin sustragerea de la executarea măsurilor de siguranță prevăzute în art. 112 lit. c) și d), se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Art. 272. — Reținerea sau distrugerea unui înscris emis de un organ de urmărire penală, de o instanță de judecată sau de un alt organ de jurisdicție, ori împiedicarea în orice mod ca un înscris destinat unuia dintre organele sus-arătate să ajungă la acesta, când astfel de înscrise sunt necesare soluționării unei cauze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Reținerea sau distrugerea de înscrise

Capitolul III

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI CIRCULAȚIEI PE CĂILE FERATE

Art. 273. — Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, din culpă, de către angajații căilor ferate, dacă aceasta ar fi putut pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, din culpă

Când fapta prevăzută în alineatul precedent a avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 7 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Art. 274. — Neîndeplinirea cu știință a îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, de către angajații căilor ferate, dacă aceasta ar putea pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Neîndeplinirea cu știință a îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă

Dacă îndeplinirea defectuoasă sau neîndeplinirea cu știință arătată în alin. 1 a avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 275. — Părăsirea postului, în orice mod și sub orice formă, de angajații care asigură direct siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, dacă prin aceasta s-ar fi putut pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Părăsirea postului și prezența la serviciu în stare de ebrietate

Cu aceeași pedeapsă se sancționează exercitarea atribuțiilor de serviciu în stare de ebrietate de către angajații care asigură direct siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate.

Când prin faptele prevăzute în alineatele precedente s-a produs o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 276. — Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntreținere a liniei ferate sau a instalațiilor de cale ferată, ori așezarea de obstacole pe linia ferată, dacă prin aceasta s-ar fi putut pune în pericol siguranța mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Distrugerea și semnalizarea falsă

Cu aceeași pedeapsă se sancționează săvârșirea de acte de semnalizare falsă sau săvârșirea oricăror alte acte de natură a induce în eroare personalul căilor ferate în timpul executării serviciului, dacă aceste fapte ar fi putut expune la un pericol de accident sau de catastrofă de cale ferată.

În cazul când faptele prevăzute în alineatele precedente au avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Săvârșirea din culpă a faptelor arătate în alin. 1, 2 și 3 se pedepsește în cazul alin. 1 și 2 cu închisoare de la unu la 5 ani, iar în cazul alin. 3, cu închisoare de la 3 la 7 ani dacă s-a produs o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, și închisoare de la 10 la 15 ani dacă s-a produs o catastrofă de cale ferată.

Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în acest articol este săvârșită de către un angajat al căilor ferate, la maximumul pedepsei prevăzute pentru fapta comisă se poate adăuga un spor până la 2 ani, fără a se putea depăși maximumul general al pedepsei.

Tentativa la faptele prevăzute în alin. 1—3 se pedepsește.

Accidentul și catastrofa de
cale ferată

Art. 277. — Accidentul de cale ferată constă în distrugerea sau degradarea importantă adusă materialului rulant de cale sau altor instalații feroviare în cursul circulației sau manevrei mijloacelor de transport ale căilor ferate.

Catastrofa de cale ferată constă în deraierea, răsturnarea sau prăbușirea unui mijloc de transport al căilor ferate, sau în producerea unui alt asemenea rezultat, precum și în ciocnirea a două mijloace de transport ale căilor ferate sau a unui mijloc de transport al căilor ferate cu un alt vehicul, dacă s-au produs urmări deosebit de grave prin moartea sau vătămarea integrității corporale a unor persoane, ori prin distrugerea sau degradarea mijloacelor de transport ale căilor ferate, a instalațiilor de cale ferată sau a mărfurilor încredințate pentru transport.

Punerea în mișcare a acțiunii
penale

Art. 278. — Acțiunea penală pentru faptele prevăzute în art. 273 alin. 1, art. 274 alin. 1 și art. 275 alin. 1 și 2 se pune în mișcare numai la sesizarea organelor competente ale căilor ferate.

Capitolul IV

INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA REGIMUL STABILIT PENTRU UNELE ACTIVITĂȚI REGLEMENTATE DE LEGE

Nerespectarea regimului
armelor și munițiilor

Art. 279. — Deținerea, portul, confecționarea, transportul, precum și orice operație privind circulația armelor și munițiilor sau funcționarea atelierelor de reparat arme, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și nedepunerea armei sau a muniției în termenul fixat de lege la organul competent, de către cel căruia i s-a respins cererea pentru prelungirea valabilității permisului.

Se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani:

a) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, de arme ascunse ori de arme militare, precum și a muniției pentru astfel de arme;

b) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, a mai multor arme cu excepția celor prevăzute la lit. a), precum și a armelor de panoplie, ori muniției respective în cantități mari;

c) portul de arme, fără drept, în localul unităților de stat sau altor unități publice, la întruniri publice ori în localuri de alegeri.

Tentativa se pedepsește.

Nerespectarea regimului
materialelor nucleare sau al
altor materii radioactive

Art. 279¹. — Primirea, deținerea, folosirea, cedarea, modificarea, înstrăinarea, dispersarea, expunerea, transportul sau deturnarea materialelor nucleare ori a altor materii radioactive, precum și orice alte operațiuni privind circulația acestora, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 au produs pericol public, au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182 ori au cauzat o pagubă materială, pedeapsa este închisoarea de la 4 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Sustragerea ori distrugerea materialelor nucleare sau a altor materii radioactive se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în alin. 3 au produs pericol public sau au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul în care faptele prevăzute în alin. 1 și 3 au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Amenințarea, adresată unui stat, unei organizații internaționale sau unei persoane fizice ori juridice, cu folosirea materialelor nucleare sau a altor materii radioactive, în scopul de a provoca vătămarea corporală sau moartea unor persoane ori pagube materiale, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 6 este condiționată de îndeplinirea sau neîndeplinirea unui act sau când prin amenințare, sub orice formă, se pretinde a se da ori a se preda materiale nucleare sau alte materii radioactive, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Nerespectarea regimului
materiilor explozive

Art. 280. — Producerea, experimentarea, prelucrarea, deținerea, transportul sau folosirea materiilor explozive sau orice alte operațiuni privind aceste materii fără drept se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Sustragerea materiilor explozive se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Când faptele prevăzute în alin. 1 și 2 privesc o cantitate mai mare de 1 kg echivalent trotil sau când cantitatea de exploziv este însoțită de materiale de inițiere, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Faptele prevăzute în alin. 1 și 2, dacă au produs pericol public sau au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani

și interzicerea unor drepturi. Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta prevăzută în alin. 1, dacă a cauzat o pagubă materială.

În cazul în care faptele prevăzute în alineatele precedente au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Amenințarea, adresată unui stat, unei organizații internaționale sau unei persoane fizice ori juridice, cu folosirea materiilor explozive în scopul de a provoca vătămarea corporală sau moartea unor persoane ori pagube materiale se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Fapta de amenințare cu folosirea materiilor explozive, săvârșită în condițiile arătate în art. 279¹ alin. 7, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în acel alineat.

Tentativa se pedepsește.

Art. 280¹. — Înstrăinarea, ascunderea sau orice altă faptă prin care se pricinuieste pierderea pentru patrimoniul cultural național sau pentru fondul arhivistic național a unui bun care, potrivit legii, face parte din acel patrimoniu sau fond, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă pierderea bunului pentru patrimoniul sau pentru fondul prevăzut în alineatul precedent a fost pricinuită prin săvârșirea unei fapte care constituie prin ea însăși o altă infracțiune, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se majorează cu 3 ani.

Fapta prevăzută în alin. 1 nu se pedepsește, iar în cazul faptelor prevăzute în alin. 2 pedeapsa nu se majorează, dacă înainte ca hotărârea să fi rămas definitivă, făptuitorul înlătură rezultatul infracțiunii făcând ca bunul să reintre în acel patrimoniu sau fond.

Art. 281. — Exercițarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercițarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Nerespectarea regimului de ocrotire a unor bunuri

Exercițarea fără drept a unei profesii

TITLUL VII

INFRAȚIUNI DE FALS

Capitolul I

FALSIFICAREA DE MONEDE, TIMBRE SAU DE ALTE VALORI

Art. 282. — Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie, titluri de credit public, cecuri, titluri de orice fel pentru efectuarea plăților, emise de instituția bancară ori de alte instituții de credit competente, sau falsificarea oricăror alte titluri ori valori asemănătoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează punerea în circulație, în orice mod, a valorilor falsificate arătate în alineatul precedent, sau deținerea lor în vederea punerii în circulație.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente ar fi putut cauza o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au cauzat o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Art. 283. — Falsificarea de timbre, mărci poștale, plicuri poștale, cărți poștale, bilete ori foi de călătorie sau transport, cupoane răspuns internațional, ori punerea în circulație a unor astfel de valori falsificate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Art. 284. — Dispozițiile cuprinse în acest capitol se aplică și în cazul când infracțiunea privește monede sau timbre ale altor state ori alte valori străine.

Art. 285. — Fabricarea ori deținerea de instrumente sau materiale cu scopul de a servi la falsificarea valorilor sau titlurilor enumerate în art. 282—284 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Falsificarea de monede sau de alte valori

Falsificarea de timbre, mărci sau de bilete de transport

Falsificarea de valori străine

Deținerea de instrumente în vederea falsificării de valori

Capitolul II

FALSIFICAREA INSTRUMENTELOR DE AUTENTIFICARE SAU DE MARCARE

Art. 286. — Falsificarea unui sigiliu, unei ștampile sau a unui instrument de marcarea de care se folosesc unitățile la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Tentativa se pedepsește.

Art. 287. — Folosirea instrumentelor false arătate în art. 286 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Falsificarea instrumentelor oficiale

Folosirea instrumentelor oficiale false

Folosirea fără drept a unui sigiliu ori a unei ștampile cu stema țării se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Capitolul III

FALSURI ÎN ÎNSCRISURI

Falsul material în înscrisuri oficiale

Art. 288. — Falsificarea unui înscris oficial prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Falsul prevăzut în alineatul precedent, săvârșit de un funcționar în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Sunt asimilate cu înscrisurile oficiale biletele, tichetele sau orice alte imprimare produse de consecințe juridice.

Tentativa se pedepsește.

Falsul intelectual

Art. 289. — Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Falsul în înscrisuri sub semnătură privată

Art. 290. — Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Tentativa se pedepsește.

Uzul de fals

Art. 291. — Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă când înscrisul este sub semnătură privată.

Falsul în declarații

Art. 292. — Declararea necorespunzătoare adevărului, făcută unui organ sau instituții de stat ori unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește pentru producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Falsul privind identitatea

Art. 293. — Prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, pentru a induce sau a menține în eroare un organ sau o instituție de stat sau o altă unitate dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează încredințarea unui înscris care servește pentru dovedirea stării civile ori pentru legitimare sau identificare, spre a fi folosit fără drept.

Falsul prin folosirea emblemei Crucii Roșii

Art. 294. — Folosirea fără drept a emblemei sau denumirii de „Crucea Roșie” ori a unei embleme sau denumiri asimilate acesteia, precum și folosirea oricărui semn sau oricărei denumiri care constituie o imitație a vreunei asemenea embleme ori denumiri, dacă fapta a cauzat pagube materiale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

TITLUL VIII

INFRAȚIUNI LA REGIMUL STABILIT PENTRU ANUMITE ACTIVITĂȚI ECONOMICE

Specula

Art. 295. — Săvârșirea uneia dintre următoarele fapte:

a) cumpărarea în scop de revânzare a produselor industriale sau agricole care potrivit dispozițiilor legale nu pot face obiectul comerțului particular;

b) cumpărarea de produse industriale sau agricole, în scop de prelucrare în vederea revânzării, dacă ceea ce ar rezulta din prelucrare nu poate face, potrivit dispozițiilor legale, obiectul comerțului particular;

c) — *Abrogat*;

d) — *Abrogat*,

se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Înșelăciunea la măsurătoare

Art. 296. — Înșelarea prin folosirea unui instrument de măsurat inexact ori prin folosirea frauduloasă a unui instrument de măsurat exact se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Înșelăciunea cu privire la calitatea mărfurilor

Art. 297. — Falsificarea ori substituirea de mărfuri sau orice alte produse, precum și expunerea spre vânzare sau vânzarea de asemenea bunuri, cunoscând că sunt falsificate ori substituite, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Dacă mărfurile sau produsele au devenit, prin falsificare sau substituie, vătămătoare sănătății, sunt aplicabile dispozițiile art. 313.

Tentativa se pedepsește.

Art. 298. — Divulgarea unor date sau informații care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să producă pagube, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent este săvârșită de altă persoană, oricare ar fi modul prin care a ajuns să cunoască datele sau informațiile, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Art. 299. — Confracerea sau folosirea, fără drept, a obiectului unei invenții se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Art. 300. — Punerea în circulație a produselor realizate ca urmare a contrafacerii sau folosirii fără drept a obiectului unei invenții se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Art. 301. — Fabricarea ori punerea în circulație a produselor care poartă denumiri de origine ori indicații de proveniență false, precum și aplicarea pe produsele puse în circulație de mențiuni false privind brevetele de invenții, ori folosirea unor nume comerciale sau a denumirilor organizațiilor de comerț ori industriale, în scopul de a induce în eroare pe beneficiari, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Art. 302. — Efectuarea, fără autorizație, a oricăror acte sau fapte care potrivit dispozițiilor legale sunt considerate operațiuni de import, export sau tranzit, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Art. 302¹. — Schimbarea destinației fondurilor bănești sau a resurselor materiale, fără respectarea prevederilor legale, dacă fapta a cauzat o perturbare a activității economico-financiare sau a produs o pagubă unui organ ori unei instituții de stat sau unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 302². — Efectuarea oricăror operațiuni de import de deșeuri ori reziduuri de orice natură sau de alte mărfuri periculoase pentru sănătatea populației și pentru mediul înconjurător, precum și introducerea, în orice mod, sau tranzitarea acestora pe teritoriul țării, fără respectarea dispozițiilor legale, se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă faptele prevăzute în alineatul precedent au pus în pericol sănătatea sau integritatea corporală a unui număr mare de persoane, au avut vreuna din urmările arătate în art. 182 ori au cauzat o pagubă materială importantă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi, iar în cazul în care s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane ori pagube importante economiei naționale, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Divulgarea secretului economic

Confracerea obiectului unei invenții

Punerea în circulație a produselor contrafăcute

Concurența neloială

Nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export

Deturnarea de fonduri

Nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri

TITLUL IX

INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIETUIREA SOCIALĂ

Capitolul I

INFRAȚIUNI CONTRA FAMILIEI

Art. 303. — Încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Persoana necăsătorită care se căsătorește cu o persoană pe care o știe căsătorită se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Faptele prevăzute în prezentul articol nu se sancționează dacă prima sau cea de-a doua căsătorie este declarată nulă pentru alt motiv decât bigamia.

Art. 304. — Fapta persoanei căsătorite de a avea relații sexuale afară de căsătorie se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare în plângerea prealabilă a soțului nevinovat.

Soțul nevinovat poate cere oricând încetarea urmăririi penale sau a procesului penal, iar după rămânerea definitivă a hotărârii, încetarea executării pedepsei.

Proba adulterului se poate face numai prin procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante sau prin scrisori care emană de la soțul vinovat.

Urmărirea sau procesul penal încetează și în caz de moarte a soțului care a făcut plângerea, precum și în caz de anulare a căsătoriei soțului vinovat.

Urmărirea penală nu poate începe dacă fapta a fost comisă după îndemnul sau încurajarea celui alt soț, sau dacă viața conjugală era întreruptă în fapt și soții trăiau despărțiți.

Dispozițiile art. 27 nu sunt aplicabile.

Bigamia

Adulterul

Abandonul de familie

Art. 305. — Săvârșirea de către persoana care are obligația legală de întreținere, față de cel îndreptățit la întreținere, a uneia dintre următoarele fapte:

- a) părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, expunându-l la suferințe fizice sau morale;
- b) neîndeplinirea cu rea-credință a obligației de întreținere prevăzute de lege;
- c) neplata cu rea-credință, timp de două luni, a pensiei de întreținere stabilită pe cale judecătorească,

se pedepsește, în cazurile prevăzute la lit. a) și b) cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, iar în cazul prevăzut la lit. c), cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Dacă părțile nu s-au împăcat, dar în cursul judecății inculpatul își îndeplinește obligațiile, instanța, în cazul când stabilește vinovăția, pronunță împotriva inculpatului o condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81.

Revocarea suspendării condiționate nu are loc decât în cazul când, în cursul termenului de încercare, condamnatul săvârșește din nou infracțiunea de abandon de familie.

Relele tratamente aplicate minorului

Art. 306. — Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 12 ani.

Nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului

Art. 307. — Reținerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

*Capitolul II***INFRAȚIUNI CONTRA SĂNĂTĂȚII PUBLICE****Zădărnicierea combaterii bolilor**

Art. 308. — Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molip-sitoare, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Contaminarea venerică și transmiterea sindromului imunodeficientar dobândit

Art. 309. — Transmiterea unei boli venerice prin raport sexual, prin relații sexuale între persoane de același sex sau prin acte de perversiune sexuală, de către o persoană care știe că suferă de o astfel de boală, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Transmiterea sindromului imunodeficientar dobândit — SIDA — de către o persoană care știe că suferă de această boală se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Instanța de judecată va dispune măsura de siguranță a obligării la tratament medical.

Sustragerea de la tratament medical

Art. 309¹. — Sustragerea de la executarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical, în cazul infracțiunii de contaminare venerică, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Răspândirea bolilor la animale sau plante

Art. 310. — Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molip-sitoare la animale sau plante ori a dăunătorilor, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli ori a dăunătorilor, sau alte urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Infectarea apei

Art. 311. — Infectarea prin orice mijloace a surselor sau rețelelor de apă, dacă este dăunătoare sănătății oamenilor, animalelor sau plantelor, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Traficul de stupefiante

Art. 312. — Producerea, deținerea sau orice operațiune privind circulația produselor ori substanțelor stupefiante sau toxice, cultivarea în scop de prelucrare a plantelor care conțin astfel de substanțe ori experimentarea produselor sau substanțelor toxice, toate acestea fără drept, se pedepesc cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită organizat, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Prescrierea de către medic, fără a fi necesar, a produselor sau substanțelor stupefiante, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani, iar organizarea sau îngăduirea consumului de asemenea produse ori substanțe în locuri anumite se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Falsificarea de alimente sau alte produse

Art. 313. — Prepararea de alimente ori băuturi falsificate, alterate sau interzise consumului, vătămătoare sănătății, expunerea spre vânzare sau vânzarea unor astfel de alimente sau băuturi, cunoscând că sunt falsificate sau alterate ori interzise consumului, se pedepesc cu închisoare de la unu la 8 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează falsificarea sau substituirea altor mărfuri sau produse, dacă prin falsificare sau substituire acestea au devenit vătămătoare sănătății.

Punerea în consum public de carne sau produse din carne, provenite din tăieri de animale sustrate controlului veterinar, dacă a avut ca urmare îmbolnăvirea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Capitolul III

INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA ASISTENȚA CELOR ÎN PRIMEJDIE

Art. 314. — Părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, în orice mod, a unui copil sau a unei persoane care nu are puțința de a se îngriji, de către acela care o are sub pază sau îngrijire, punându-i în pericol iminent viața, sănătatea sau integritatea corporală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Este apărută de pedeapsă persoana care, după săvârșirea faptei, își reia de bună-voie îndatoririle.

Art. 315. — Omisiunea de a da ajutorul necesar sau de a înștiința autoritatea, de către cel care a găsit o persoană a cărei viață, sănătate sau integritate corporală este în primejdie și care este lipsită de puțința de a se salva, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Art. 316. — Neînștiințarea autorității de către cel ce găsește o persoană abandonată sau pierdută, care are nevoie de ajutor, fiindu-i pusă în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Punerea în primejdie a unei persoane în neputință de a se îngriji

Lăsarea fără ajutor

Lăsarea fără ajutor prin omisiunea de înștiințare

Capitolul IV

ALTE INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIETUIREA SOCIALĂ

Art. 317. — Propaganda naționalist-șovină, ațâțarea urii de rasă sau naționale, dacă fapta nu constituie infracțiunea prevăzută în art. 166, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Art. 318. — Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a vreunui cult religios, care este organizat și funcționează potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta de a obliga o persoană, prin constrângere, să participe la serviciile religioase ale vreunui cult, sau să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult.

Art. 319. — Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unui monument sau a unei urne funerare ori a unui cadavru, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Art. 320. — Fapta prin care se tulbură în mod repetat folosința locuinței locatarilor dintr-un imobil, ori prin care se împiedică normala folosință a locuinței, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 321. — Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă prin fapta prevăzută în alin. 1 s-a tulburat grav liniștea publică, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Art. 322. — Participarea la o încăierare între mai multe persoane se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Dacă în cursul încăierării s-a cauzat o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unei persoane, cel care a săvârșit această faptă se pedepsește pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se reduce cu un an. Ceilalți participanți la încăierare se pedepesc cu pedeapsa prevăzută în alin. 1.

În cazul prevăzut în alin. 2, dacă nu se cunoaște care dintre participanți a săvârșit faptele arătate în acel alineat, se aplică tuturor închisoarea de la 6 luni la 5 ani, când s-a cauzat vătămarea integrității corporale sau sănătății. În cazul în care s-a cauzat moartea, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Nu se pedepsește cel care a fost prins în încăierare împotriva voinței sale, sau care a încercat să despartă pe alții, să respingă un atac ori să apere pe altul.

Art. 323. — Fapta de a se asocia sau de a iniția constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele arătate în art. 167, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii.

Propaganda naționalist-șovină

Împiedicarea libertății cultelor

Profanarea de morminte

Tulburarea folosinței locuinței

Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice

Încăierarea

Asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni

Dacă fapta de asociere a fost urmată de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică celor care au săvârșit infracțiunea respectivă pedeapsa pentru acea infracțiune, în concurs cu pedeapsa prevăzută în alin. 1.

Nu se pedepesc persoanele prevăzute în alin. 1, care denunță autorităților asocierea mai înainte de a fi fost descoperită și de a se fi început săvârșirea infracțiunii care intră în scopul asocierii.

Art. 324. — Fapta de a îndemna publicul prin grai, scris sau prin orice alte mijloace, de a nu respecta legile, ori de a săvârși fapte ce constituie infracțiuni, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 este săvârșită de un funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori de către o persoană dintre cele prevăzute în art. 160, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.

Dacă instigarea publică a avut ca urmare săvârșirea infracțiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

Purtarea în public a unei uniforme, embleme, insigne sau altor asemenea semne distinctive neautorizate, în scopurile arătate în alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează laudarea în public a celor care au săvârșit infracțiuni sau a infracțiunilor săvârșite de aceștia.

Art. 325. — Fapta de a vinde sau răspândi, precum și de a confecționa ori deține, în vederea răspândirii, obiecte, desene, scrieri sau alte materiale cu caracter obscen, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.

Art. 326. — Fapta persoanei care, având capacitatea de a munci, apelează în mod repetat la mila publicului, cerând ajutor material, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 ani.

Art. 327. — Fapta persoanei care nu are locuință statornică și nici mijloace de trai și care, deși are capacitate de a munci, nu exercită în mod obișnuit o ocupație sau profesie, ori nu prestează nici o altă muncă pentru întreținerea sa, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 ani.

Art. 328. — Fapta persoanei care își procură mijloacele de existență sau principalele mijloace de existență, practicând în acest scop raporturi sexuale cu diferite persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Art. 329. — Îndemnul sau constrângerea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană, precum și recrutarea unei persoane pentru prostituție ori traficul de persoane în acest scop, se pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 este săvârșită față de un minor sau prezintă un alt caracter grav, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au servit sau au fost destinate să servească, direct sau indirect, la comiterea infracțiunii prevăzute în alin. 1 și 2 și cele care au fost dobândite prin săvârșirea acesteia se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Tentativa se pedepsește.

Art. 330. — Organizarea sau îngăduirea jocurilor de noroc pentru public, fără autorizare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează organizarea sau îngăduirea în mod obișnuit a jocurilor de noroc, într-o casă particulară, în scopul de a realiza foloase materiale.

TITLUL X

INFRAȚIUNI CONTRA CAPACITĂȚII DE APĂRARE A ROMÂNIEI

Capitolul I

INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE DE MILITARI

Secțiunea I

Infrațțiuni contra ordinii și disciplinei militare

Art. 331. — Absența nejustificată de la unitate sau serviciu, care a depășit 24 de ore dar nu mai mult de 3 zile, a militarului, în termen sau concentrat, până la gradul de sergent inclusiv, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an.

Pedeapsa aplicată militarului în termen se execută într-o închisoare militară.

Instigarea publică și
apologia infracțiunilor

Răspândirea de materiale
obscene

Cerșetoria

Vagabondajul

Prostituția

Proxenetismul

Jocul de noroc

Absența nejustificată

În timp de război, absența nejustificată a oricărui militar de la unitate sau serviciu, care a depășit 4 ore, dar nu mai mult de 24 de ore, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 332. — Absența nejustificată de la unitate sau serviciu, care depășește 3 zile, a oricărui militar, se pedepsește cu închisoare de la unu la 7 ani.

În timp de război, absența nejustificată a oricărui militar de la unitate sau serviciu, care a depășit 24 de ore, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Art. 333. — Călcarea regulilor serviciului de gardă, de pază, de însoțire sau de securitate, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și părăsirea comenzii sau oricărui alt post de către militar.

Călcarea consemnului de către santinela aflată în serviciu de gardă sau de pază pe lângă depozitele de armament, muniții sau materiale explozive, la frontieră ori în alte posturi de un deosebit interes militar sau de staț, ori dacă fapta ar fi putut avea urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Faptele de mai sus săvârșite în timp de război se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Art. 334. — Refuzul de a executa un ordin cu privire la îndatoririle de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.

Dacă fapta este săvârșită de un ofițer, de un maistru militar sau subofițer, de un militar angajat, de doi sau mai mulți militari împreună ori în fața trupei adunate sau dacă fapta are urmări grave, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

În timp de război, pedeapsa pentru fapta prevăzută în alin. 1 este închisoarea de la 2 la 7 ani, iar pentru fapta prevăzută în alin. 2, de la 3 la 12 ani.

Art. 335. — Lovirea superiorului de către inferior sau a șefului de către subordonat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

În cazul în care cel lovit se găsește în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

Insulta superiorului de către inferior sau a șefului de către subordonat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an.

Dacă faptele de mai sus sunt săvârșite în timp de război, maximul pedepselor se sporește cu 2 ani.

Art. 336. — Lovirea inferiorului ori subordonatului de către superior sau șef se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an.

Insulta inferiorului ori subordonatului de către superior sau șef se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni.

Dispozițiile alin. 1 și 2 nu se aplică în timp de război, dacă faptele au fost determinate de o necesitate militară.

Art. 337. — Acțiunea penală pentru infracțiunile din prezenta secțiune se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

Secțiunea II

Infracțiuni pe câmpul de luptă

Art. 338. — Predarea în mâinile inamicului de către comandant a forțelor militare pe care le comandă, lăsarea în mâinile dușmanului, distrugerea sau aducerea în stare de neîntrebuințare de către comandant a mijloacelor de luptă sau a altor mijloace necesare pentru purtarea războiului, fără ca aceasta să fi fost determinată de condițiile de luptă, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Art. 339. — Părăsirea câmpului de luptă sau refuzul de a acționa, săvârșite în timpul luptei, ori predarea în captivitate, sau săvârșirea altor asemenea fapte de natură a servi cauza dușmanului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Secțiunea III

Infracțiuni specifice aviației și marinei militare

Art. 340. — Zborul cu o aeronavă aparținând forțelor armate ale statului român, fără prealabilă autorizare, precum și nerespectarea regulilor de zbor, dacă prin aceasta se periclitează securitatea zborului în spațiul aerian sau a aeronavei, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent a cauzat urmări grave, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, iar dacă a cauzat un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Dezertarea

Călcarea de consemn

Insubordonarea

Lovirea sau insulta superiorului

Lovirea sau insulta inferiorului

Punerea în mișcare a acțiunii penale

Capitularea

Părăsirea câmpului de luptă

Zborul neautorizat

Părăsirea navei

Art. 341. — Părăsirea unei nave militare în caz de naufragiu, de către comandant, mai înainte de a-și fi exercitat până la capăt îndatoririle de serviciu, precum și de către orice persoană ce face parte din echipajul navei, fără ordinul comandantului, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Aceeași faptă săvârșită în timp de război se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Părăsirea comenzii

Art. 342. — Părăsirea comenzii de către comandantul unei nave sau al unei grupări de nave militare, în situații ce ar fi putut periclita nava sau navele militare ori echipajul acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

În cazul în care părăsirea comenzii s-a săvârșit în timpul luptei, de către comandantul unei nave sau al unei grupări de nave militare, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Neluirea măsurilor necesare în operațiile navale

Art. 343. — Fapta comandantului unei nave militare sau grupări de nave militare care fără a fi fost oprit prin vreun ordin, sau fără a fi fost împiedicat de misiunea specială pe care o avea, nu ia măsurile necesare să atace, să lupte împotriva dușmanului, să ajute o navă a statului român sau a unei țări aliate urmărită de dușman ori angajată în luptă, sau nu ia măsurile necesare pentru a distruge un convoi dușman, ori nu urmărește navele de război sau comerciale ale dușmanului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Coborârea pavilionului

Art. 344. — Coborârea pavilionului în timpul luptei, în scopul de a servi cauza dușmanului, săvârșită de către comandantul unei nave militare sau al unei grupări de nave militare, precum și de către orice altă persoană ambarcată, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Coliziunea

Art. 345. — Fapta comandantului unei nave militare sau a oricărei persoane aflate la bordul navei, prin care s-a cauzat, din culpă, o coliziune sau punerea pe uscat a navei, dacă fapta a avut ca urmare avarierea gravă a navei sau alte urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

În cazul în care fapta prevăzută în alineatul precedent a fost săvârșită cu intenție, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

În timp de război, fapta prevăzută în alin. 2 se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Sanționarea tentativei

Art. 346. — Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 340, 341, 342, 344 și 345 alin. 2 și 3 se pedepsește.

Infracțiuni privitoare la aeronave

Art. 347. — Dispozițiile art. 341—346 se aplică în mod corespunzător și în ce privește aeronavele militare.

Capitolul II

INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE DE MILITARI SAU DE CIVILI

Sustragerea de la serviciul militar

Art. 348. — Fapta persoanei care își provoacă vătămări integrității corporale sau sănătății, simulează o boală sau infirmitate, folosește înscrisuri false sau orice alte mijloace, în scopul de a se sustrage de la serviciul militar, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, iar în timp de război cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Ațiunea penală se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

Defetismul

Art. 349. — Răspândirea sau publicarea în timp de război de zvonuri sau informații false, exagerate sau tendențioase relative la situația economică și politică a țării, la starea morală a populației în legătură cu declararea și mersul războiului, precum și săvârșirea altor asemenea fapte de natură să slăbească rezistența morală a populației, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Jefuirea celor căzuți pe câmpul de luptă

Art. 350. — Jefuirea pe câmpul de luptă a morților sau răniților de obiectele aflate asupra lor se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta arătată în alineatul precedent, care, fără să fie săvârșită pe câmpul de luptă, este urmarea unor operații de război.

Folosirea emblemei Crucii Roșii în timpul operațiilor militare

Art. 351. — Folosirea, fără drept, în timp de război și în legătură cu operațiile militare, a emblemei ori denumirii de „Crucea Roșie” sau a celor asimilate acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani.

Sustragerea de la rechiziții militare

Art. 352. — Refuzul nejustificat de a pune la dispoziția forțelor armate bunurile legal rechiziționate, sustragerea de la îndeplinirea acestor obligații, ori nedeclararea la recensământ a bunurilor supuse rechiziționării, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

În cazul când fapta se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Capitolul III

INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE DE CIVILI

Sustragerea de la recrutare

Art. 353. — Sustragerea de la recrutare în timp de pace se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Sustragerea de la recrutare în timp de război se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 354. — Neprezentarea la încorporare sau concentrare în termen de 3 zile de la încunoștințare, iar dacă termenul de prezentare fixat este mai mare de 3 zile, neprezentarea la acest termen a celui chemat de autoritatea militară, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Neprezentarea la încorporare sau concentrare

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea la care au fost repartizați.

În timp de mobilizare sau război, precum și în caz de chemare urgentă, expres prevăzută în ordinul de chemare, termenele de prezentare vor fi cele specificate în ordin. În caz de neprezentare, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Termenele de prezentare prevăzute în alineatele precedente se sporesc cu 10 zile în cazul în care cei chemați se află în străinătate.

Art. 355. — Acțiunea penală pentru infracțiunile prevăzute în prezentul capitol se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

Punerea în mișcare a acțiunii penale

TITLUL XI

INFRAȚIUNI CONTRA PĂCII ȘI OMENIRII

Art. 356. — Propaganda pentru război, răspândirea de știri tendențioase sau inventate, de natură să servească atățării la război, sau orice alte manifestări în favoarea dezlănțuirii unui război, săvârșite prin grai, scris, radio, televiziune, cinematograf sau prin alte asemenea mijloace, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Propaganda pentru război

Art. 357. — Săvârșirea în scopul de a distruge în întregime sau în parte o colectivitate sau un grup național, etnic, rasial sau religios, a vreuneia dintre următoarele fapte:

Genocidul

- uciderea membrilor colectivității sau grupului;
- vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a membrilor colectivității sau grupului;
- supunerea colectivității ori grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugere fizică;
- luarea de măsuri tinzând la împiedicarea nașterilor în sânul colectivității sau grupului;
- transferarea forțată a copiilor aparținând unei colectivități sau unui grup, în altă colectivitate sau în alt grup,

se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta este săvârșită în timp de război, pedeapsa este detențiunea pe viață.

Înțelegerea în vederea săvârșirii infracțiunii de genocid se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 358. — Supunerea la tratamente neomenoase a răniților ori bolnavilor, a membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Roșii ori al organizațiilor asimilate acesteia, a naufragiaților, a prizonierilor de război și în general a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului, ori supunerea acestora la experiențe medicale sau științifice care nu sunt justificate de un tratament medical în interesul lor, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tratamentele neomenoase

Cu aceeași pedeapsă se sancționează săvârșirea față de persoanele arătate în alineatul precedent a vreuneia dintre următoarele fapte:

- constrângerea de a servi în forțele armate ale adversarului;
- luarea de ostateci;
- deportarea;
- dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal;
- condamnarea sau execuția fără o judecată prealabilă efectuată de către un tribunal constituit în mod legal și care să fi judecat cu respectarea garanțiilor judiciare fundamentale prevăzute de lege.

Torturarea, mutilarea sau exterminarea celor prevăzuți în alin. 1 se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în prezentul articol sunt săvârșite în timp de război, pedeapsa este detențiunea pe viață.

Art. 359. — Distrugerea în întregime sau în parte:

- a clădirilor, a oricăror alte construcții sau a navelor care servesc de spitale;
- a mijloacelor de transport de orice fel afectate unui serviciu sanitar sau de Cruce Roșie, ori al organizațiilor asimilate acesteia, pentru transportul răniților, bolnavilor, materialelor sanitare sau al materialelor Crucii Roșii ori ale organizațiilor asimilate acesteia;
- a depozitelor de materiale sanitare,

dacă toate acestea poartă semnele distinctive reglementare, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri

Cu aceeași pedeapsă se sancționează însușirea sub orice formă, nejustificată de o necesitate militară și săvârșită în proporții mari, a mijloacelor sau materialelor destinate pentru ajutorul ori îngrijirea răniților sau bolnavilor căzuți sub puterea adversarului.

Tot astfel se sancționează distrugerea în întregime sau în parte, ori însușirea sub orice formă, nejustificată de vreo necesitate militară și săvârșită în proporții mari, a oricăror alte bunuri.

Distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale

Art. 360. — Distrugerea sub orice formă, fără necesitate militară, de monumente sau construcții care au o valoare artistică, istorică ori arheologică, de muzee, mari biblioteci, arhive de valoare istorică sau științifică, opere de artă, manuscrise, cărți de valoare, colecții științifice sau colecții importante de cărți, de arhive, ori de reproduceri ale bunurilor de mai sus și în general a oricăror valori culturale ale popoarelor, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează jefuirea sau însușirea sub orice formă a vreuneia dintre valorile culturale arătate în prezentul articol, de pe teritoriile aflate sub ocupație militară.

Sanționarea tentativei, tăinuiri și favorizării

Art. 361. — Tentativa infracțiunilor prevăzute în prezentul titlu se pedepsește.

Tănuirea și favorizarea privitoare la infracțiunile din acest titlu se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Tănuirea și favorizarea săvârșite de soț sau de o rudă apropiată în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 357 și 358 alin. 3 și 4 se pedepsesc. Limitele pedepsei prevăzute în alin. 2 se reduc la jumătate, iar în cazul celorlalte infracțiuni, tănuirea și favorizarea nu se pedepsesc.

DISPOZIȚII FINALE

Art. 362. — Dispozițiile din partea generală a acestui cod se aplică și faptelor sancționate penal prin legi speciale, afară de cazul când legea dispune altfel.

Art. 363. — Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1969.

NOTĂ :

Potrivit art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996, dispozițiile prevăzute în această lege referitoare la liberarea condiționată nu se aplică celor condamnați definitiv înainte de intrarea în vigoare a legii, cu excepția celor care s-au sustras de la executare.

Potrivit art. II alin. 2 din Legea nr. 140/1996, dispozițiile art. 39 alin. 6 din Codul penal sunt aplicabile și în cazul în care condamnarea la pedeapsa cu moartea a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu pedeapsa închisorii.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop, zilnic, între orele 8,30-15,00, iar vinerea, între orele 8,30-13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1997, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 643.93.90) și GEMINA PRES — S.R.L. (telefon 628.25.20), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	185.000	46.250	50.900	56.000	61.600
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	105.000	26.250	26.250	26.250	26.250
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	342.000	85.500	85.500	85.500	85.500
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	627.000	156.750	156.750	156.750	156.750
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	120.000	30.000	30.000	30.000	30.000
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	500.000	125.000	125.000	125.000	125.000
7.	Colecția Legislația României	72.000	18.000	19.800	21.780	24.000
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului României și alte acte normative	162.000	40.500	44.550	49.000	53.900
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	30.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	10.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	72.000	—	—	—	—

Foarte important!

Abonamentul anual vă conferă informații complete și prompte cu privire la legislație și o economie importantă în bugetul dumneavoastră.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la telefon 614.24.29 sau fax 312.47.03.

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în Monitorul Oficial al României, de la data de 1 ianuarie 1997, sunt următoarele:

Tarif pentru anul 1997

1. MONITORUL OFICIAL, PARTEA I

– ordine ale miniștrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145 per pagină manuscris 75.000 lei

2. MONITORUL OFICIAL, PARTEA A III-A

– pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești per act 11.250 lei

– publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată per act 60.000 lei

– acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege per anunț 15.750 lei

– extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română per anunț 150.000 lei

– concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior per cuvânt 225 lei

– anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici per cuvânt 225 lei

– publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau hotărârea irevocabilă a instanței judecătorești prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată per act 60.000 lei

3. MONITORUL OFICIAL , PARTEA A IV-A

– publicarea sentințelor judecătorești privind societățile comerciale per anunț 125.000 lei

– publicarea contractelor de societate pentru înființarea societăților comerciale în nume colectiv și în comandită simplă per pagină manuscris 90.000 lei

– bilanțuri și conturi de profit și pierderi per anunț 67.500 lei

– publicații cu prezentare tabelară per rând/coloană 4.500 lei

– lista activelor scoase la licitație per poziție 34.500 lei

– lista societăților comerciale propuse pentru privatizare per poziție 34.500 lei

– acte adiționale pentru agenți economici per pagină manuscris 90.000 lei

– modificări de capital al societăților comerciale per pagină manuscris 90.000 lei

– publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere a unui asociat per pagină manuscris 37.500 lei

– alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări, procese-verbale ale adunărilor generale, prospecte de emisiune etc.) per pagină manuscris 90.000 lei

– anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern per anunț 30.000 lei

– publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei donatorilor și donațiilor pentru partidele politice per pagină manuscris 90.000 lei

– rezultatele alocării acțiunilor pe fiecare societate per pagină manuscris 90.000 lei

4. MONITORUL OFICIAL, PARTEA A V-A

– publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură per pagină manuscris 90.000 lei

Plata publicațiilor se va face prin mandat poștal sau, după caz, cu ordin de plată pe adresa: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,

Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028